

**OUR
LIFE**

**НАШЕ
ЖИТТЯ**

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Penna.

Вид на Черемош із полонини Крипти біля Жаб'я

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Червень ч. 6 June 1963

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XX ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Видає Союз Українок Америки раз в місяць за винятком серпня
Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

OUR LIFE

Vol. 20 JUNE No. 6

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 2 pound sterling per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

На терені США

- 8. червня — 8. Градуаційна Зустріч — Окр. Рада США в Нью-Йорку.
- 8. червня — 8. Градуаційна Зустріч — 20 Відділ США у Філадельфії.
- 16. червня — Градуація дітей дитячої світлички — 43 Відділ США у Філадельфії.

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

ТРИ МУШКЕТЕРИ — *Fighting Musketeers*. Фільм на підставі пригодницького оповідання Дюма. В основу його лягла інтрига кардинала проти королеви.

СОРОК ФУНТІВ КЛЮПОТУ — *40 Pounds of Trouble*. Грає Тоні Киртіс. Комедія діється в касині гри, в якій попала 6-літня дівчинка.

ЛАФАЕТ — *Lafayette*. Фільм із часів америанської революції, в основу якого лягла постать маркіза.

ЛОРЕНС В АРАБІЇ — *Lawrence of Arabia*. Монументальний фільм боротьби бедуїнів із турками в арабській пустині.

НАЙДОВШИЙ ДЕНЬ — *The Longest Day*. На підставі книжки Раена відтворено день 6. червня 1944, коли західні війська створили у Франції другий фронт.

КОХАННЯ, ЦЕ МЯЧ — *Love is a Ball*. Комедія діється на італійській Рівієрі, де зубожілий еспанський князь залицяється до багатой американки.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У приписі „Руляда з курки“ в ч. 5 Н. Ж., стор. 20 зайшла помилка. Замість 3—4 ф язика має бути ¼ ф вареного вудженого язика. За недогляд перепрошуємо.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Подяка від читачок

Усім, що причиняються до видавання цього гарного та цікавого журналу належить дяка від нас, читачок.
Оля Дужа, Дітройт

Почуваюсь осиротіло

Чому така затримка в одержуванні журналу? Прошу ту справу скоро вияснити, бо без Вашого цінного журналу почуваюсь осиротіло.

І. Капустинська, Гартфорд

Точне присилання

Щиро дякую за точне присилання цього дорогого мені і цікавого місячника.
Марія Сем'ячук, Цикаго

Зміст:

- М. Гармаш: Поетеси Проминув рік
- М. Тарнавська: На порозі нового життя
- П. Кізко: Письменниці в Україні
- Л. Гордієва: А світ того не бачив! Голос для Бога
- Г. Синенька: На Вовчій Тропі
- М. Галун-Блак: Для дитячої душі
- 63 Відділ США: Допоможіть нам!
- О. Тритяк: Прогулька Відділу
- О. Кононенко: Жертви режиму
- О. Сулима-Бойко: Сила організації
- д-р Д. Гупало-Ясінчук: Ревматизм — артрит
- 3. Терлецька: Прийняття для градуантів
- Г. Черінь: Швидке одужання
- Н. Наркевич: Богданкове полювання При громадській роботі
- Г. Черінь: Це моя земля
- М. Dushnyuk: Progress of English Speaking Branches
- Folk Costume of the Hutusul Region
- A Great Loss
- L. B.: A Sound Social Core
- M. Halun-Bloch: My Books

На обгортці:

Світлина представляє вид із полонини Крипти, що належала братам Лепкалюкам, на долину Черемошу.

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamante
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
1 Barwon St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

Віршики, оповідання, інсценівки

знайдете у відбитці

з «Нашого Життя»

Щебетали пташечки

Упорядкувала Марія Юркевич

Ціна 50 ц.

Замовляти у Централі США

Проминув рік

ПОЕТЕСІ

Люблю Тебе — не бачивши,
Знаю Тебе — не зустрівши,
Справжнє, міцне слово Твоє.

— — — — —

Ти — колосок із чорнозему,
З заораних колись степів,
Стояти будеш на своєму,
Чи хто схотів, чи не схотів.
Ти виросла край того зруба,
Новий Ти паросток-гілля
Й хоч дідові обтяли чуба,
Відродить знов його земля.
Ти там, ми тут. Але з Тобою
В нас завжди буде ціль одна.
Тримайся, серце. Будь міцною
І чашу вихили до дна.
Збирайтеся дівчата й хлопці,
Та увесь нарід молодий;
Ми з Вами там, по тому боці,
Де город нам поставив Кий.

Міра Гармаш

Рік тому наша організація переживала великий момент — у Філадельфії відбувалась XIII Конвенція СУА. У підсумках праці й плянах на майбутнє стверджено беззаперечний ріст і розмах. З'вились нові почини, поширено давні ділянки, скріплено існуючі осяги. Правда, хотілось би більш численного поширення Відділів та клітин. І в тому напрямку звучали резолюції Конвенції й накреслено дальші пляни.

І що ж сталося цього року? Він пролетів стрілою і залишив різні організаційні осяги. Відновлено діяльність Окружної Ради СУА в Шикаго, що — як великий український центр — не міг уже довше без того обійтись. Постали чотири нові Відділи СУА (73 Бриджпорт, 74 Шикаго, 75 Денвер і 76 Воррен) та відновлено діяльність давнього, що не діяв (19 Амстердам). Ряд Відділів відбули свої ювілеї (2, 11, 17, 23, 24, 28, 42, 43 і 51). Посвячено новий Дім Централі СУА, що знаходить признання всіх відвідувачів. А' все завершено об'їздом голови Централі, що впродовж березня ц. р. відвідала всі Окружні Ради і Відділи середніх стейтів Америки.

Нові почини виявились також у ділянці культури. Виставка творів молодих мисткинь з нагоди ювілею О. Кульчицької у Шикаго — це один такий приклад. Уфундування цінної ікони для української католическої церкви в Маямі, Жива Газета силами видатних журналістів у Ньюарку, авторські вечори Ярослави Острук, Марії Косович, виступи співочих ансамблів чи хорів заслужують на увагу. Свято Жінки-Героїні, основане на творах Лесі Українки, перейшло в усіх наших більших центрах. Не згадуючи вже про численні виставки народного мистецтва, покази писання писанок і Вишивані Вечерниці.

Скріпилась також наша виховна робота. Наші п'ять світличок дають нам цінний досвід, що його можна перенести й на інші місцевості. Округи перебирають поволі влаштування Градуаційних Зустрічей, а створення стипендії ім. Олени Гординської — це поважний крок для підтримки нашої академічної молоді.

Наша суспільна опіка зазнала великого перелому. Головне її русло було спрямоване дотепер на школи українознавства в Німеччині. Маючи тепер підтримку німецького міністерства освіти, ці школи користуються нашою допомогою лиш для доживи учнів. А наша допомога намірена тепер для шкіл українознавства в Бельгії, що їй пильно потребують.

Всі ці заходи завершив великий іспит — дві Конвенції американської і міжнародної жіночої організації. У Милвокі відбувся 10.—14. червня З'їзд Генеральної Федерації Жіночих Клубів, а у Вашингтоні 19.—30. червня Ювілейний Конгрес Міжнар. Жіночої Ради. Точні звіdomлення з цих З'їздів та нашої участі в них подамо в черговому числі. Тут лише хочемо ствердити, що в цих днях ми стояли нарівні передових жінок світу, зударившись із світовими проблемами й могли вложити туди й свою частину думок і побажань.

Ось як проминув нам перший рік! З охотою й вірою йдемо вперед на наміченому шляху!

На порозі нового життя

Процес дозрівання людини триває від народження аж до смерті. Народня мудрість каже: людина вчиться ціле життя і дурною вмирає. Дозрівати значить: набиратись життєвої мудрости, але справжню духову зрілість, справжню життєву мудрість важко змірити: є люди, що дозрівають раніше від інших, є і такі, що не дозрівають ніколи...

Для громадського порядку одначе, для тривкої організації суспільства, мусить бути створена певна межа, що відділяла б — нехай тільки символічно-зрілих від незрілих, дітей від дорослих, недосвідчений доріст від досвідчених життям громадян суспільства. В багатьох народів світу існує обрядовий церемоніал, що відзначає перехід доростаючих дівчат і хлопців з дитинства у зрілість. Так звані примітивні народи супроводять такий церемоніал спеціальними танцями, ритуальною купіллю очищення, а то й позначають молодих людей особливими знаками-нарізами на тілі, що залишаються на ціле життя і що є в цих народів ознакою дорослого чоловіка чи жінки. В нас функцію такого обрядового церемоніялу сповняє так звана матура, тобто іспит зрілості, зв'язаний із закінченням середньої школи. І тому градуаційна процесія — це не звичайна собі, і як дехто думає, смішна і непотрібна парада — а своєрідний обрядовий церемоніал, що відкриває доростаючій молоді двері в дорослий світ. Градуаційні церемонії мають в англійській мові символічну назву „коменсмент“, тобто підкреслюють не так закінчення школи, як початок нового життя.

Дитинство має свої радощі і свої смутки. Всі діти з-правила мають бажання бути дорослими, старшими, бо тоді „їм усе буде вільно“. Справді, в нашому суспільному світі, що його ведуть дорослі, багато дечого дітям не дозволяється: і спати треба йти рано, і на телевізю не вільно допізна дивитися, і на забави ходити не можна, і фільми не всі можна

бачити. Зате дорослому все це дозволене, йому „вільному воля“ — і діти мріють про цей чудесний час, коли і їм нарешті дасться ця довгоочікувана доросла свобода. Колись у Галичині бувало, що після матурального іспиту батько синові вперше дозволяв закурити цигарку в своїй присутності. Це був символічний відрух, який вказував на те, що син від тепер має право на привілеї, що досі були йому заборонені.

Градуація — це одверті двері у світ дорослих, двері у повноту життя. Світ дорослих, однак, це світ не тільки привілеїв і прав, що здаються такими приманливими доростаючим дітям. Це перш за все світ відповідальности і обов'язків, це світ, що — раз у нього ввійшовши, не дозволяє нікому повороту назад. Градуація не тільки відкриває двері до нового життя — вона теж замикає двері до дитинства. В заміну за привілеїв дорослих, молодому градуантові відбираються привілеї дітей і надаються обов'язки дорослих. Абсолювент середньої школи не може вже, як дитина, відмовлятися від певних рішень, він не може складати вини за свої вчинки на інших. Він перш за все стає повністю відповідальним за своє власне життя. Він сам мусить вирішити такі важливі проблеми свого життя, як вибір між працею і дальшими студіями, вибір між різними ділянками звання, для декого може навіть переломове рішення: одруження. Такі рішення спрямовують життя людини в певному напрямі, і вони часто вирішальні для цілої людської долі. Молодому градуантові, що недавно ще був дитиною, не легко брати такі важливі постанови, але з цього його — як дорослу вже людину — ніхто заступити не може. Батьки, родичі, приятелі можуть і будуть радити, але відповідальність за рішення вже не їх.

Абсолювент стає теж і самостійним членом суспільства. Громада приймає його як дорослого, і ставить до нього такі ж, як і до всіх вимоги. Суспільне життя по-

Вістка про смерть Папи Івана XXIII потрясла цілим світом. Втрапу цього духового Провідника Католицької Церкви відчули всі народи й віровизнання, що недавно тому з подивом і надією прислухались до слів Його Енцикліки „Мир на Землі“. Її слова відкрили всім справжню дорогу до миру і вселили надію на здійснення цієї мрії всього людства. З великим жалем попрощало Його й українське жіноцтво, вдячне за увагу й напрямні, висловлені в цій Енцикліці для жіноцтва.

будоване на своєрідній дисципліні свободи — на взаємопошанні людей, на визнанні прав другої людини, що призводить до певного обмеження прав своїх власних. В громаді діє „категоричний імператив“ — поводитись так, як бажаємо, щоб поводитись інші. Громада вимагає від своїх членів певного вкладу праці — і молода людина, що хоче дати докази своєї справжньої зрілості — повинна виправдати себе, включившись у працю своєї громади.

Марта Тарнавська

НА ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА

Комітет Пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні зложив звітлення, згідно з яким видав 2,069 грамот українським громадянам за пожертви 25 дол. і вище. Скільки було в тому жіночих пожертв?

..Багато членок СУА зложило свою лепту разом із чоловіком, даючи доказ однозгідности й готовости української дружини. Грамота була виставлена для подружжя і зберігатиметься в родині, як пам'ятка.

Але в списку подибуємо багато жіночих прізвищ. Д-р Нелля Гайворонська-Пелехович веде перед пожертвою 200 дол. Дальше слідує пп. Стефанія Ермолович, Марія Монастирська, Марія Онишко і д-р Богдана Салабан пожертвами по 100 дол. Чи не гарний доказ жертвенности української жінки?

Про це повинні подумати ті, що досі не зложили ще своєї пожертви і поспішити виконати цей обов'язок.

Письменниці в Україні

(Докінчення)

Крім згаданої п'ятки серед письменниць-прозаїків зустрічаємо — **Ольгу Ткачук, Віру Єніну, Віру Кетлінську, Ніну Крохмальову, Ольгу Романець, Валентину Зубову, Ніну Артюхову**. Дати більш докладну характеристику цих письменниць важко, оскільки вся їхня творчість зводиться до окремо надрукованих по журналах оповідань, або ж до видання поодиноких книжок. Їхні твори можна перерахувати в кількох рядках: Ольги Ткачук повість „Назустріч волі“ про трагізм долі рядового інтелігента в „буржуазно-фашистській довоєнній Польщі“, Віри Єніної оповідання „Маруся і Наца“ про боротьбу комсомолу проти „білогвардійців“ і її ж повість „Українська квітка“ про життя мистців старшої й молодшої генерації, Віри Кетлінської роман „Дні нашого життя“ про післявоєнне життя в Ленінграді, Ольги Романець збірка оповідань „Повернення“, в яких молода письменниця досить ще невірним пером хоче показати життя сучасного колгоспного села в Західній Україні, Валентини Зубової оповідання „Гроза“ про знущання німців над українськими селянами в час II світової війни, врешті Н. Артюхової повість „Світляна“ про життя і працю вихованки дитбудинку Світляни.

Зостається ще ділянка літературної критики та дослідів, в якій жінки-дослідниці себе проявляють. Досить відомим в українській літературі є ім'я **Єлисавети Стиранкевич**. Вона працює в галузі театральної критики і її критико-бібліографічні та дослідницькі статті про українську давню і сучасну драматургію дуже часто появляються в київських „Літературній Україні“ та „Вітчизні“. Вона нераз виступає з гостро polemічними статтями та нераз також зустрічає відбір офіційної крити-

ки. Театральними проблемами займається також **Леонтина Мельничук-Лучко**, що видала критико-біографічну книжку „Саксаганський — актор“.

В ділянці літературної критики постійно друкують свої статті у „Вітчизні“ **Олена Шпильова й Валерія Смілянська**. Даючи огляди нових появ вони нічим не відрізняються від своїх колег-критиків, що вимагають від письменників „позитивних героїв“ та „успішного розкривання радянської дійсності“. Тільки може роблять це більш скромно й тому не стоять у першій лаві підсоветських критиків-вельмож. **Олена Пархомовська** обмежується до мовного огляду перекладів і треба подивляти, як вона відважно обстоює мовну чистоту книжок, що потрапляють на ринок. Цікавий також голос **Зінаїди Нестор** (стаття „Деякі питання гумору та сатири“, журнал „Жовтень“, листопад, 1958 р.), де вона між іншим виступає проти того, що підсоветські гумористи й сатирики надто переборщують у своїх писаннях про українських „буржуазних націоналістів“. Варто ще згадати **Мирославу Гурладі**, що постійно пише в тому ж журналі „Жовтень“. Вона спеціалізувалась на оглядини „нарисів“, себто звідомлень із виробництва. На літературні або мовні теми пишуть теж **Євдокія Вербицька, Роксана Горобовець, Олена Манченко, Валентина Марцинкевич, Леоніла Міщенко, Мирослава Радецька, Єлисавета Савельєва, Галина Сидоренко, Ірина Шмарук**.

У цьому нарисі варто також згадати творчість жінок-драматургів. Так як театр і його діяння в підсоветській дійсності має служити лінії партії, то й письменники сцени руководяться її кличами. Цього доказом недавня п'єса „Леся“ пера **Маргарити Андріє-**

вич. У ній авторка змалювала життя буковинського села і ставив її чернівецький театр ім. Ольги Кобилянської. Заголовна роля (грала артистка В. Зимня) представляє ланкову комсомолку **Леся**, що не знаходить щастя в подружжі, бо її чоловік та його родина не поділяють її комуністичних поглядів. Цей „традиційний“ конфлікт, звісно, вирішується в користь партії. Подібно пише **Галина Ножовник**. Її комедія „Парость“ — це типова картина зудару двох поколінь. Такі дрібні сценічні твори продукують там для розваги мас та невідомо, чи такі стандартні картини можуть там втішити когонебудь.

З наведеного і ненаведеного можна зробити висновок, що в Україні мало письменниць, що могли б дати справді великі, високомистецькі, прозові чи сценічні твори. Дивне явище! Маючи традицію видатних письменниць за собою, можна було сподіватись іншого. Та ще й коли розглянутись за осягами жінок у літературі інших народів, або в нас, на еміграції. Видно, що скованість московсько-большевицькою неволею, витичення цензурою напрямних для письменника — це надто нестерпні пута. Неспромога вийти поза межі т. зв. соцреалізму не дає письменниці умовин для творчого розвитку і вона не поривається на більші речі, а тупцює в межах дрібних тем.

ДО ЛІТ. КОНКУРСУ САТИРИ

Другий реченець Конкурсу Сатири ми закінчили з вислідом 21 надісланих пєс. Наспіло багато талановитих сатир, а також цікаві комедії. Мистецьке Жюрі відбуло в другій половині червня підготовне засідання, щоб спільно розглянути матеріал. Негайно по закритті Конкурсу проголошено вислід у нашій пресі.

А світ того не бачив і чути не хотів!

(У 30-ліття великого голоду)

Наші спогади бліді. В думках усе притерлося, припало пилом забуття. Хіба можна тримати свою уяву й відчуття на найвищій ноті гострого відчаю, так як тоді, відчуваючи страшну трагедію голодної смерті мільйонів людей?

Ступаючи в ті жахливі роки своїми безсилимими ногами по дорогах Полтавщини і шукаючи їжі, в душі своїй я кричала до світу, що здався мені таким далеким і навіть мало реальним. Вся моя істота обурювалась проти тієї байдужості, що її світ виказував до нашої трагедії, тієї тишини, якою обходили в сі голод в Україні! Голод, запланований Москвою для знищення українського селянства!

Ось хочу і я згадати про ті події... Ще задержався в моїй душі „дух того часу“, але що ж мої спогади? Це ж спогади людини, що пережила, лишилась жива — значить, не дійшла до крайніх меж. Треба було б послухати тих, що переступили цю межу в муках голодної смерті і божевілля... Лишилися лише самі числа і то не точно встановлені...

Що ж я, як учасниця, чи свідок пронесла в своїх спогадах на сьогоднішній день? З кожним роком губиться ясність картин, а серце гостроту відчуття. Та перед очима встають фрагменти, відчуваю подих тих подій.

Страшний подих голоду почав відчуватися вже в 1931 р. Першими передвісниками його були — коні. Не стало їм корму і власники відпустили своїх колишніх помічників і „кормильців“ (ними заробляли на прожиток) із дворів — шукати собі прохарчування. Коні вже не були в силі виконувати якусь працю. На всіх вулицях нашого пригороду Павленок (ми жили в Полтаві), можна було спостерігати коней, що ледве пересуваючи ноги, плутали ними вздовж вулиці, часто зупиняючись біля вікон хат. Хитаючи головою жebraли „милостиню“. Постоявши довгий час під одним вікном, тяжко зітхали й пересовувались до іншого. Не забуду того сумного погляду тваринних очей. Всі солом'яні стріхи хат були обсмікані люди не могли відбитися від цих четвероногих прошаків. Хлоп-

ці-підлітки знушались над тваринами, підганяючи їх, пробували сідати верхи, не зважаючи на заборону дорослих.

Люди метушилися, передчуваючи те саме і для себе. Старалися робити якісь запаси, приховати щось на „чорний день“. Але „чорний день“ був уже на порозі і безмовно-страшними очима заглядав до кожної хати. Базарі спорожніли. Там зранку можна було завважити кілька перекупок із зелениною чи якоюсь крупою, а потім ці „харчі“ змінила макуха, мучка, картопляне лушпиння, просяна шелуха і різні, зовсім не придатні до їжі відпадки, відвівки, висівки, кора й інші сурогати. Влада, ніби керуючись тим, що ці відпадки псують здоров'я людям, конфіскувала-відбирала все у продавців і знищувала. Міліція нишпорилла, віднімаючи з рук „неїстівне“, допитувалась, де взяв, щоб добратись до продавця. Місто було чисте від усього, що можна було їсти.

Робітникам давали якийсь приділ хліба й обіди в „столовках“. Не відчували голоду лиш партійці, одержуючи все з „закритих розподільників“. У них можна було за послуги дістати недоїдки, а нероз і шкірку з хліба, як милостиню. Пригадався мені вигук однієї партійки, що відганяючи від свого порогу бідну жebraчку з двома дітьми, викрикнула: „Ми не солнішко — всіх не обагреєм!“

Місто, базарні площі наповнились голодними селянами. Їх вигнала з села примусова колективізація та пошуки за кусником хліба. Запам'яталась мені одна така „зустріч“. Іду з міста додому по Шведській вулиці. Ледве тягну ноги. Під „ложечкою“ солодкава нудота голоду, в голові шумить, все тіло болить. Така втома, що кожен крок здається страшним трудом. Іду, спустивши руки (вони тяжкі і зайві), а перед очима туман. Очі в землю. Раптом щось відчуваю й підіймаю голову: назустріч мені йде кістяк, людська подоба з простягненими до мене

Жінки з Печеніжинна на Покутті
Women of Pokutia Region in Ukraine.

руками. Я стала, не в силі промовити слова. Він просив у мене того, чого я сама не мала і теж шукала. Лише рясні сльози були йому у відповідь, а він дивлячись на мене страшними голодними очима, лосунувся далі. Оглянутись не було сил. Але думаю, що сувався він недовго. Швидко ліг десь недалеко, щоб більше не встати.

Найстрашніша картина представлялася на стації. Я часто була на стації Полтава-Київська і там власне побачила перших трунів. Вони прибували з дальших околиць, чи хотіли кудись дібратися, не знаю. Але часто не переживали ночі, особливо взимку. Чоловічі постаті частіше лежали самітними, але жінки звичайно були обсажені купками дітей, що голосно плакали або слабенько скиглили, протягаючи страшні граблясті рученята.

Голод діяв на кожен організм по-різному. Я була худа, як тріска, з витріщеними очима, що лякали мене саму, коли ненароком проходила мимо дзеркала. Вираз був жалібний із голодним блиском. Мені тоді ще не було 25 років, а я виглядала старою і взагалі трудно було означити, скільки мені років. Сестра і мама схожилися, мама стала схожою на маленьку дівчинку зі зморщеним личком. Тато ж зате ходив опухлий, як гора, бо мужчина потребує більше їжі і тому голодував більше за нас.

Суть людського характеру, душа людини, вирізьблюється найбільш яскраво під час великих переживань. В цей час людина вже не стримується, виховання вже не діє і характер виступає таким, як його створив Бог. У тому страшному часі одні родини зовсім розлетілися, кожен думав лиш сам про себе, забуваючи про батька-матір, про дітей. Часто в родинях зароджувалася ворожнеча, породжена інстинктом. Хотілось вижити за всяку ціну.

Я працювала тоді в Бюрі Погоди. Моя співробітниця поїхала до матері в відпустку у Харківську область, а через день уже повернулася, з жахом заявивши, що мати хотіла її зарізати. Звісно, ця мати вже була божевільна.

Нашу родину ці тяжкі часи

спаяли ще міцніше до купи. Ми виробили собі правило — ділити їжу. І цю важну функцію виконувала мама. Коли на столі стояла юшка з висівок або млинці з мучки (пил, зметений у млині з долівки після помолу) з домішкою макухи, яскраво-зелені від соди (щоб були пухкіші), жадне з нас не приторкнулося до їжі, доки мама не поділила їжу всім порівну. До цього ми так звикли, що вже й тоді, коли пройшов голод, ми прохали маму поділити їжу і мама, жартуючи, ділила.

Але голод став косити все більше людей. Врешті захворів батько і не міг встати, звалила його голодова дезинтерія. Ми вирішили рухатись кудись — шукати їжі.

Із страшними труднощами, про які неможливо оповісти, за два тижні ми опинились у Середній Азії, де вже кілька років жив і працював брат. Хоч там жилося не набагато краще, ніж в Україні та й до того ми були без відповідного житла й устаткування, проте це нам допомогло спастись від голодової смерті. Батько ще довго лежав хворий і був між життям і смертю.

Голод і тут наздігнав нас. Але в Узбекистані люди голодували лиш короткий час. Ми спасалися тим, що установа, де я працювала, періодично прикріплювалась до різних упривілейованих державних установ, як залізниця, військомат чи авіослужба, що їх ми обслуговували своїми бюлетенями. Однак це все було лиш періодично й тут теж голод часто заглядав у вічі. Пам'ятаю, я в тому часі була така худа, аж чорна, що мій начальник, дивлячись на мене, як трудно мені було висідіти 6 годин на стільці, бо кості мене давили від сидіння, а лікті від приторкування до столу, відпускав мене додому, радячи трохи відпочити. Коли вперше я з'їла шматок чорного хліба, тяжко захворіла і лежала у шпиталі.

Весна 1933 р. принесла поступове відруження. Маючи між працею 2-годинну перерву я варила собі на цеглинках (ми ж не мали мешкання) в казанку мішанину різної городини і пекла корж із кукурудзи, вважаючи це за дуже вибагливе „меню“. Юшка з висівок здавалась мені такою смач-

Молодниця з Печеніжина на Покутті
Woman of Pokutia Region in her
native dress.

ною, що я дивувалась, як я раніш цього не зауважила і давала собі обіцянку, що її завжди буду варити. Ходячи, ще голодна, по вулицях далекого Андіжану, між узбеками, що були для мене зовсім чужими, я думала:

— Невже настане час, що я зможу не лиш сама наїстися, а й іншого біля себе нагодувати? Пригостити гостя здавалось тоді неможливою річчю.

Весна принесла свіжі вістки про покращання стану в Україні і мої рідні, мов птаці з вирю, потяглися до рідної хати, що заросла мохом і бур'яном, віяла пустою, пограбована сусідами. Я ж лишилася на чужині, дождати з в'язниці брата, що вийшов напів-живий із туберкулозою...

Чи ж можна втиснути в тісні і скупі слова те, що пережила Україна за ці прокляті роки сталінського терору?

Дитячі видання

Іванна Савицька: ДЕННИК РОМ-ЦЯ. Оповідання для дітей. З обгорткою П. Андрусів. Філадельфія, Нью Йорк, 1963. Із передмовою К. Кислевського.

Ідея — передати переживання дитини у формі щоденника — не нова. Нею покористувався вже В. Королів для свого „Чмелика“. Але думка промережати книжку світлинами власного виробу — справді вдала. Це схоплене тут просте, нескладне життя малого хлопчини, що пробігає між улюбленими тваринками, а менш або більш небезпечними пригодами. Все це діється в нашому найближчому оточенні. З радістю пізнаємо тут нововибудовану церкву в Гантері і морське побережжя.

Кожна українська дитина вдячно сприйме й зрозуміє цей твір.

Marie Halun Bloch: AUNT AMERICA. Atheneum, 1963. — New York. Drawings by Joan Berg.

Врешті маємо англomовну дитячу книжку на українські теми! В її осередку стоїть дівчинка Леся, а глом є понура підсовєтська дійсність. Але тепло української родини й американська тітка провітлюють її. У складних протиріччях Леся пізнає життєву правду, дарма, що нелегко це їй дається.

У дзеркалі цих переживань відбивається також туга американської тітки за рідним краєм. Багато дечого з'ясовано тут поміж рядками, а головне — більше сказано правди про Совєтський Союз, ніж у цілих томах пропагандивних писань. **Л. Б.**

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Знов наспіли нові уфундування передплат для „бабусі“. П-ні Мирослава Савчак із Бронксу вже вдруге відновила фундування. А п-ні Стефанія Жуковська з Реґо Парку уфундувала нову передплату для жінки-залишенки. Щира дяка за те!

Є ще декілька фундаторів, що не відновили передплати в цьому році. Щиро прохаємо їх не забувати про жінок-залишенок, що в журналі мають велику розраду. Це не раз єдиний їх лучник із світом організованого жіноцтва!

На Вовчій Тропі

Зближається літо. Це час пластових таборів і мандрівок. Мимоволі згадується у сподіванні цього горічного те пережите торік. Тому пригадаймо собі Ювілейну Пластову Зустріч!

Офіційне відкриття відбулось 28. серпня 1962 р. Але пластова молодь прибула з усіх сторін американського континенту кілька днів раніше. Найбільше учасників було із ЗДА, а серед них переважав схід Америки. Тим більше тішились оті з середущих стейтів на цю Зустріч.

По приїзді на місце, всіх зараз розділювали й приділювали до поодиноких таборів. Всі табори, за винятком новацьких, були розкинені по цілій оселі.

Наш табір, себто табір юначок, був у лісі на горбку. Положення не було надто догідне для таборування. З нашого табору до головної площі треба було йти вгору і вниз по кам'яній доріжці чотири і п'ять разів денно! Але ми потішали себе взаємно, що за кожним разом тратимо принайменше фунт ваги...

Поодинокі курінні підтабори, щоб зазначити своє положення, будували перед входом брами. Були вони дуже різні, але найбільшого признання заслуговувала брама юначків із Шикаґа. Вбудували її з великим вкладом енергії!

Дещо оподалик від самого табору юначок, але зараз при нашій площі збірок були кухні. Кожному куріневі приділили маленький клаптик землі, на якому можна було поставити свої харчі і побудувати кухню з двох-трьох камінок, як їх уживають при будові домів. Можна собі уявити, який там був рух, коли зійшлися всі інтендантки, куховарки й дижурні! А коли починали варити!

Хоч і не було в нас великого досвіду у куховарстві, проте вариво виходило ненайгірше, а часом навіть дуже добре. Звісно, траплялись не раз трагікомічні випадки. Пригадую, як хтось ненароком штовхнув вже майже спечене м'ясо в сковороді і воно повернулося в попіл... Або коли мало досвідчена інтендантка задума-

ла приладити „френч товст“ для цілого куреня (30 осіб) на снідання! Думаю, що це довше тривало, ніж варення цілого обіду!

Та помімо тих переварених маркаронів, пересмажених яєць і пригорілих юшок, усі приїхали додому повніші і кругліші. Навіть стрімкий доступ до табору нічого не поміг...

Відкриття Зустрічі відбулося у вівторок рано. Була гарна погода і ціла парада відбулася дуже врочисто і зворушливо, особливо коли був відчитаний лист від основоположника Пласту Дрота (д-ра О. Тисовського) і коли запалено вічний вогонь смолоскипом, що його привезено штафетою з могили Сірого Лева в Бофало. Із промов, сказаних під час усіх днів Зустрічі годиться згадати промову Єпископа Кир Йосифа Шмондюка, що говорив до нас тепло й патріотично.

У наступних днях відбулись спортові змагання, виставки, відвідини таборів, а ввечері — ватри. Про вислід спортових змагань не подаю нічого, бо боюся, що могла б помилитися. Та зрештою це й зайняло б забагато місця.

Під час перших днів Зустрічі панувала строга дисципліна. Коли не відбувались дефіляди, загальні збірки всіх учасників і т. д., то з своїх таборів не вільно було виходити без перепустки і то лиш в однострою і з дуже важних причин. Дівчата й хлопці не мали багато нагод зутрічатись і знайомитись. Була строга „сегреґація“.

Це нам, річ ясна дуже не подобалось. Адаже не їхали ми сюди, щоб провести Зустріч у своєму крузі! Миттю вигадливі з-поміж нас уложили пісні:

**Як вістка наспіла про пластову стрічу
Для відсвяткування п'ятдесятиріччя —
То всі ми чекали на ці дні надійно,
Хоч кілька годин проведемо спільно...**

**А дійсність жорстока з нас собі
жартує**

**Бо тут вже метода інакша панує!
Бо від сходу сонця до сходу зірниць
Сидимо в таборі, наче у в'язниці...**

**У комунікатах писалось виразно
Який виряд брати; ми брали поважно**

**Цілі гори шортів, купелеві строї,
А носити можна тільки однострої!**

Правда, незабаром почались формальні відвідини таборів. О такій і такій годині дозволено було батькам, знайомим, хлопцям зложити нам візити. Що то вже було вичікування, чепурення, радості і сміху! Подекуди вітали навіть із хлібом-сіллю і рушниками. Але що ж — одна коротка година і кінець!

Знову чуємо, що дівчата співають:

**Юначки тут лиш зідхають,
На границі нарікають,
Нема хлопців хоч на лік!
Брами всі позамикали
І „оф лімітс“ написали,
Пропадає юний вік!**

Таких пісень було більше і їх передавали з табору до табору. Навіть команда чула їх, але не переймалась нашими жалями.

Під час однієї великої ватри ми вкінці таки осягнули, що хлопці могли сісти поміж дівчатами.

— Де є 20-ий курінь юначок? Де дівчата з Шикаго? Де сидить Ірка... Аня? Де Марійка?

— Сюди, сюди! Ми тут!

Та скоро все втишилось, бо голосник накликав до співу. Юначки почали „Горить ватра“, а їх

спів підхоплює вся брґатія. Співали всі. Голосно й охоче. А ватра горіла чудово. Високо, до небч...

Нічна тишина по таборах переважно починалась від 9:30. Цілий тобір тоді спав, зглядно повинен був спати. Тільки стійкові і члени служби безпеки „Лісові Чорти“ не спали. Лісових Чортів юначки запросили собі до помочі тримати стійку. Це було потрібне тому, що в часі нічної тиші юнаки і

ніх, пластунки і пластуни (не зважаючи на всі труднощі) зав'язали нові знайомства, знайшли нових друзів, стрінули давніх знайомих. Почалось листування й обмін пам'ятками!

Всі ми покинули Вовчу Тропу ловні вражень та підкріплені на силах, готові до дальшого пластування. Коли стрічаємось тепер, зі сміхом згадуємо веселі моменти Зустрічі й угадуємо наперед, коли й де буде знов ластова Зустріч.
Галина Синенька

Успіхи жінок

Недавно тому перейшов через нашу пресу відгук особливого відкриття. Д-р Марія Клячко, досліджуючи американські документи з часу I світової війни, натрапила на урядові акти, що стосуються української справи. Огляд, датований 21. січнем 1919 р., подає точні дані про географічне положення, історичні, економічні, політичні й суспільні відносини в Україні. Він був призначений для американської делегації на Мирову Конференцію в Парижі.

П-ні д-р Клячко опрацьовує тепер цей матеріал. Вона бажає познайомити українське громадянство з політикою американського уряду за часів президента В. Вілсона. До цієї праці будуть долучені оригінальні тексти документів і мапи.

*

З увагою світу, яку здобув собі французький президент де Голь, збільшилось зацікавлення його дружиною. Іванна де Голь — це скромна, 62-річна жінка, що віддано провела своє життя в тіні чоловіка. В урядових кругах навіть закидають їй брак змислу репрезентації, що начебто виявляється під час великих державних прийнять.

Одначе, які б до неї не мали жалі, то всі знають про її вплив на чоловіка. Вона стареться всіми силами злагіднити його вибухи, унормувати його вимоги. Це торкається прикмет його вдачі, бо в державні справи вона не вмішується. Але є поголоска, що недавно тому вона перешкодила йменуванню міністра, вказуючи на надто вільну поведінку його дружини.

Чи Ви вже вирівняли вкладку у Вашому Відділі?

Боротьба чорних за їх права стягнула увагу цілого світу на південні стейти Америки. Там проходить великий змаг, що матиме вирішне значення для дальших взаємин між людськими расами.

На цьому тлі пригадується одна жіноча постать. Це співачка Мегелія Джексон. Хоч її велика „колега“ Маріон Андерсон більш відома, проте й Мегелія Джексон має свою славу.

Походить із вбогої муринської сім'ї в Нью-Орлінсі. Підлітком вона визначилась у шкільному хорі і звернула на себе увагу умінням інтерпретації. Як відомо, мурини дуже музикальні, а їх псалмові співи відзначаються особливою силою виразу. Кажуть, що в часі невільництва ці співи-молитви були такі інтенсивні, що зворушували навіть їх строгих власників. А тепер мала Мегелія вклала в цей спів усю свою юну душу.

Згодом дівчинку перетягнули з півдня на північ Америки, щоб учить співу. Тут вона стала окрасою муринських церков, що її раз-у-раз запрошували. Приятелі подумали про мистецьке турне. І почалась мандрівка, що не закінчилась і до сьогодні.

Найгірше було в часі депресії, коли церкви не могли їй заплатити навіть коштів дороги. Тоді приступали до неї багаті компанії й оркестри з пропозицією перейти до джазової музики. Оферти були дуже приманливі, а Мегелія вже була заміжня і чоловік був без праці, як багато в тому часі. Але вона не уступила. — Я співаю для Бога, говорила. — Від Нього маю цей талант і Йому він присвячений.

Мегелія Джексон об'їхала цілий світ. Її спів знають і цінують у різних країнах. Недавно тому зустріли ми її присадкувату постать поміж скульптурами Григора Крука. Навіть цього нашого майстра долота зворушив її спів.

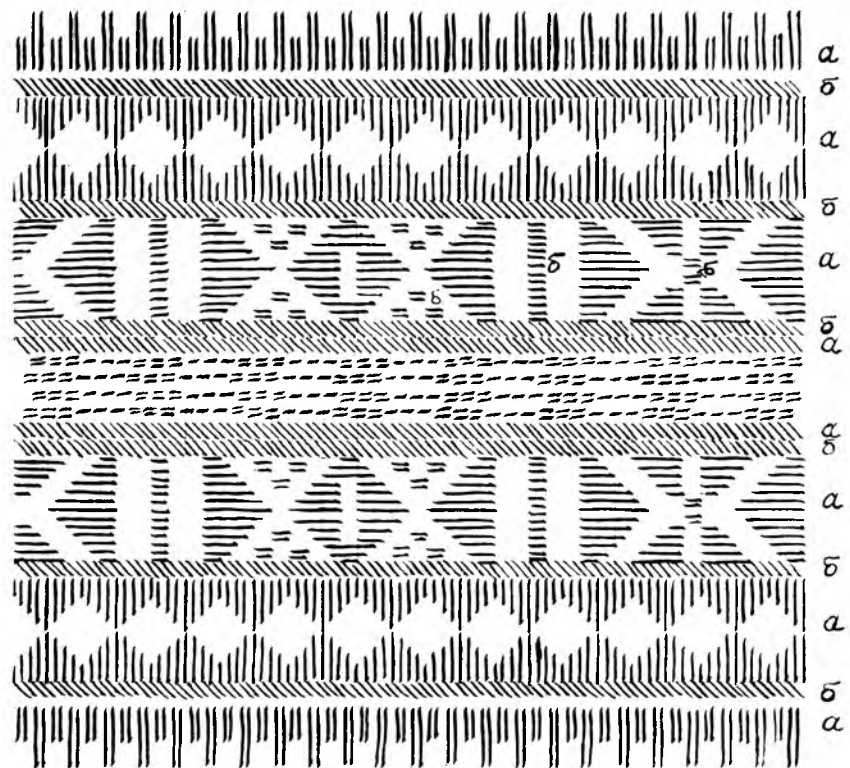
ПОЖЕРТВА

У ч. 4. Н. Ж. подана вістка про пожертву Окр. Ради з Ньюарку на Фонд ім. Олени Гординської в сумі 45 дол. не є повна. На цю пожертву зложились: 70 Відділ СУА в Пассейку 20 дол., п-ні І. Онишкевич 10 дол., а по 5 дол. зложили — пп. Дарія Горняткевич, Іза Левкович і Софія Гарасевич. Щире Спасибі!

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Аж тепер бачимо, яка багата наша скарбниця народніх узорів і швів! Подаємо п'ятий рисунок у нашій анкеті і кожен із них є новою несподіванкою. Про це свідчать численні листи читачок. Нераз хтось у першій хвилині поверховно визначить походження взору, а пізніше застановиться і виправляє. А дехто з першого погляду вміє це означити. Як важливо нам вправитись у тому, щоб відрізнявати одне від одного!

Та ми не тільки хочемо вишивку пізнати! Але й уміти її примінити в нашому побуті так, щоб вона гармонійно увійшла в модерну хату і створила в ній рідну атмосферу. Та щоб не вражала надміром чи викривленням стилю, як воно часто буває. Тільки добрим знанням її і мистецьким смаком можемо цього оминати!

1. Яким швом вишиваний взір?
2. Із якої околиці він походить?
3. Для якої частини одягу чи хатнього предмету був створений і як примінений?
4. Як можна його примінити в сучасному міському побуті?

Для учасниць цілої анкети, що дадуть найкращу відповідь на всі питання, призначені три нагороди у формі альбомів узорів.

Наше інтерв'ю

Для дитячої душі

Я народилась у Комарні. Коли мені минуло чотири роки, мати привезла мене до Злучених Держав. Батько вже проживав тут, поселившись у Клівленді. Та й моя мати вже була в Америці. Вона поїхала до краю тільки на те, щоб мене там уродити, бо не довіряла американським лікарям.

Мені завжди здається, що є щось символічного в тому, що я почата в Америці, народилася в Україні, бо я люблю обидві країни й близько сприймаю одні й другі культурні цінності.

До школи ходила я в Клівленді і Івенстоні, Ілл. У 1930 р. я вийшла заміж за Донелда Блэка, професора англійської мови в Нортвестерн університеті, де я коротко студіювала. Потім перенеслась я до Шикагівського університету, де в 1935 р. стала бакалавром з економіки як головним предметом. Кілька літ після того і під час війни я працювала в Департаменті Праці в Вашингтоні, як економіст. У 1938 р. нам народилась дочка, єдина моя дитина.

Хоч я студіювала економію, ще з дитини мріяла про літературну працю і в дійсності ніколи цієї мрії не занехала. Коли в мене найшлась дитина, я стала писати оповідання для дітей.

Моя перша книжка появилася у 1946 р. А тринадцята книжка, томик українських народних казок, що я їх переложила із збірки Івана Рудченка, появилася наприкінці 1963 р. накладом фірми Ковард-Мек Кен у Нью Йорку. Буде називатись *Oh! Ti-li-lich-ki! And Other Animal Stories of Ukraine*.

Думаю, що замишування до слова й літератури мені передалось частинно від моєї бабуні по материній стороні Марії Зайшлої, родом Пеленської. У ранньому дитинстві я багато перебувала з нею і вона любила читати мені й розказувати казки. Ця мудра й гарна жінка мала безмежний вплив на мене і хоч я виразно її не пам'ятаю, проте у своєму серці я її ніколи не забула. Переживши обидві війни і втрату єди-

ного сина у визвольних змаганнях 1919 р. вона померла у 1946 р. Важко відчула я цю життєву невдачу, коли мені пощастило відвідати рідне містечко щойно у 1960 р., щоб тільки помолитись на її могилі.

Мій батько Рудольф Галун також нахиливав мене до писання, бо чудово вмів оповідати. У нього було оте творче вміння вилуштити помітний або комічний перевень із якоїсь події і таким способом сплести з начебто простих випадків цікаву або забавну історію. Завдяки матері й батькові в нашому родинному домі була пошана до книжок і увага для навчання.

Поза перекладами українських народних казок, мої книжки „Марія“ і „Тітка Америка“ мають особливе значення для українців. Хоч вони призначені для дітей, проте багато там цікавого й для дорослих. В „Марії“ я порушила проблеми, що їх стрічає мала українська дівчинка, перенесена сюди з рідної землі. Хоч це література, проте у книжці узгляднено соціологічний аспект справи. У ширшому значенні — це історія кожного імігранта в Америці, що в дитячому чи дорослому віці, мусить наткнутись на ці проблеми. „Тітка Америка“, що появилася весною 1963 р., основана на моїх спостереженнях під час поїздки в Україну у 1960 р.

Тепер працюю над дальшими перекладами українських народних казок із класичної збірки Рудченка. Це зайняття дає мені велику насолоду. У деяких із тих казок, що розказувані й переказувані безліч разів впродовж століть, губляться у глибокій давнині — шляхетні риси мудрости й сміху, що ними наш народ так щедро обдарований, блистять такою силою, що дух переймає від подиву. Деякі з них розказувані з таким даром оповідання, що навіть зарисовують в уяві постать оповідача. Згадую особливо оповідання ч. 50 у першому томі Рудченка. Його записано п. н. „Змій“ у 1858 р. Хоч наймення і місця

Марія Галун-Блак
Marie Halun Bloch, renowned author of books for children.

замешкання оповідача не подане, проте з якогось внутрішнього імпульсу я знаю, що це була жінка.

Мене причарувала ця жінка, зовсім невідомо, а все ж якось близька мені, що своїми словами могла мене так глибоко схвилювати не зважаючи на час і простір. Адже я відчула своє споріднення з нею! Коли читаю, відчуваю її особу. Бачу, як ворухаться її уста й чую її живий голос. Ясний вогник мерехтить в її очах, оте молоде світло, що осяєє старість.

Вірш уложився сам, зовсім непомітно сплинув із мого пера, без свідомого зусилля з мого боку:

Десь вона спочила в українській
землі, ота

Кохана й ота незнана

Мати золотих казок.

Порох... Так. Але

Цінний порошок — могутній порошок —
Безсмертний порошок!

Марія Галун-Блак

Із листів до Екзекутиви СУА

ДОПОМОЖІТЬ НАМ!

Дорога Пані Голово!

З великим нетерпінням і радістю чекали ми на Ваш приїзд, бо хотіли й особисто з Вами познайомитись та почути про працю нашої організації „на вершинах“. Хотілось також показати Вам нашу працю, наші проекти, наші змагання та наші недомагання, що й у великій мірі нам удалося.

Та все ж за один вечір не можна було всього обговорити, передискутувати. На це потрібно було б багато, багато вечорів! Тому й це навело нас на думку написати цього листа. Сподіємось, що таким способом допоможемо й іншим Відділам СУА, що мають ті самі проблеми і змагають до того самого.

63 Відділ СУА в Дітройті нараховує 70 членок. Наші пані працюючі, здібні, жертвенні. Діти кожної членки (навіть тут народжених) говорять українською мовою, відвідують українські школи, належать до наших молодечих організацій, виховуються в українському дусі. В Дітройті є світлички, ведені фаховими силами, Рідна Школа, парафіяльні школи, що допомагають нам у вихованні наших дітей. А ми в Відділі дбаємо про дитвору залишенців, утримуючи школу в Німеччині. Також допомагаємо спараліжованій членці УПА. Читаємо та передплачуємо свої газети, журнали, книжки. Всі членки 63 Відділу є передплатницями Нашого Життя. Та все ж цієї праці нам здається замало! Ми відчуваємо, що не робимо того, що є дуже необхідне в сьогоднішній час.

Гніт, що його переживає наша Батьківщина, переступає людські сили. Нашому народові заборонено молитись рідною мовою, наші церкви зруйновано й перероблено на кльоби, наші історичні храми на антирелігійні музеї, наших духовних провідників вислали на каторгу, вимагано відректись від церкви, від віри. Нас виморювано голодом, холодом і злиднями вже 40 років, а світ дивиться і сміється. Вже найдикиші племена Африки відзискали свою незалежність, а Україна з кожним днем попадає у важче ярмо. Викорінюється українська мова навіть по селах, бо все більше і більше шкіл мають викладову російську мову. Начебто нашим дітям тоді й легше вчи-

тися у ВУЗ-ах! Наші поети й письменники в Україні всі вже пишуть і українською і московською мовами, заявляючи, що вони вже й самі не знають, яка їм мова ближча. Перекручують нашу історію, змінюють нашу мову, наш правопис. Такої русифікації Україна не переживала ще ніколи.

Голос однієї людини чи одного Відділу за слабкий, щоб його далеко почули. Та як громадяни вільної країни, що все стояла на демократичних засадах прав свободи людини, ми хочемо домогатись також вільности для нашої землі і землі наших батьків — України. Допоможіть нам!

Друга проблема — це віддалені українські родини. Як допомогти тим одиницям, що є віддалені від українських скупчень? Тим родинам дуже важко виховувати дітей в українському дусі. Як можемо їм допомогти, щоб вони не розплилися в чужому морі?

Управа та членки
63 Відділу СУА в Дітройті

Лист Управи і членок 63 Відділу порушив дуже важливу тему — цілі і засоби діяння Союзу Українок Америки. Вітаємо цей голос, що свідчить про живі громадські заінтересування нашого членства. Подаємо його до відома ширшому колу наших читачок із надією, що ці думки знайдуть там відгук. Напевне і в інших наших осередках обдумують це. Перенесімо ці думки на сторінки нашого журналу для дискусії і висновків!

Екзекутива СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Іванни з Кривачів Гриневецької жертвують на фонд „Мати й Дитина“ 25 дол.

Ірина й Юліан Нанаси
Арета й Лев Добрянські

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Катрусі з Кульчицьких Винницької складаю 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Олена Котович, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу о. Івана Блавацького складає 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“

59 Відділ СУА в Балтиморі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на мопилу незабутньої бл. п. Ольги Павловської складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Марія Голуб, Каламазу

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Гриня Ясінського, чоловіка п-ні Марії Ясінської, голови 23-го Відділу СУА, складає на пресовий фонд Н. Життя

Окружна Рада СУА у Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії Лашук із Шикаго і бл. п. Агафії Парій із Міннеаполісу складають на стипендійний фонд

Анастасія і Вілієм Вокер

ВИРАЗ СПІВЧУТТЯ

Нашій співробітниці п-ні Марії Маковській складаємо вираз щирого співчуття з приводу смерті її чоловіка д-ра Юрія Маковського.

Редакційна Колегія Н. Ж.

У змагу за Наше Життя

Знов стверджуємо з радістю, що цілий ряд пресових референток СУА і читачок нашого журналу вміло попрацювали, приєднавши нових передплатниць.

Пригадуємо умовини змагу: за п'ять приєднаних і вплачених передплат можна дістати книжок видання СУА вартости 5 дол., або одну передплату Нашого Життя даром.

Прибали нових передплатниць в останньому часі:

Стефанія Бедрій, Ньюарк	1	Романа Навроцька, Філадельфія	1
Ярослава Дереш, Людлов	1	Осипа Грабовенська, Філа. (43 В.)	1
Катря Гіль, Джерзі Сіті	1	Софія Олесницька, Ньюарк	1
М. Кочан, Оттава	1	Мирослава Савчак, Бронкс	1
Марія Коваль, Монтреаль	1	Стефанія Жуковська, Реґо Парк	1
Наталія Каменецька, Стактон	1	Люба Зілінка, Монтреал	1
Галя Кунінська, Джошіет	1	Ольга Горачук, Курітіба	1
Надія Пастушенко, Нью Йорк (64)	1	Стефанія Кочій, Шикаго	1
Лідія Колодчин, Воррен (76 Від.)	3	Стефанія Луцик, Торонто	1

Хто черговий?

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Із позинів Відділіє

Прогулька Відділу

Вже давно ми на сходах горовили, що добре було б зорганізувати прогульку. Інші Відділи теж кудись їздять, а 43 Відділ з Філадельфії, то прямо приклад подає своїми „мандрівками“. Тому цієї весни ми порішили вже більше не відкладати. Заплянували поїхати до Вашингтону, столиці держави, в якій живемо. Наша енергійна голова п-ні Ніна Самокішин і скарник п-ні Емілія Панасюк зайнялись зорганізуванням прогульки.

Субота, дня 11. травня у нас у Трентоні заповілася погано. Сівав дрібненький дощик, сіре небо ніяк не підходило до наших бадьорих настроїв. Зайнявши місця в автобусі з надією, що у Вашингтоні може буде краща погода, рушаємо в дорогу. Ідуть членки 11 Відділу США, їх чоловіки, діти і знайомі також. Серед жартів, сміхів і пісень дуже скоро проминув час і дорога видалась навіть недовгою.

Наша перша зупинка — це Білий Дім. Ми спішимось тому, що він відчинений для відвідувачів недовго. Черга велика, але нам прийшлося недовго чекати. Разом із іншими відвідувачами проходимо кімнатами, що відкриті для оглядин. Вражає старанність урядження і велика дбайливість за кожен предмет. Як гарно, що все це зберігається і що це можна оглянути!

Вийшовши з Білого Дому нас чекає несподіванка. Засвітило сонце, хмари розійшлись, настав чудовий день, погода для нашої прогульки, як вимріяна. Звідсіля ми поїхали під пам'ятник Вашингтона. Дехто остався на долині, а відважніші поїхали на верх. Звідтіля можна оглядати ціле місто, що потапає в зелені. Величаві будівлі, широкі вулиці, краса озер і парків — це все лишає незабутнє враження. Але треба поспішати. Купуємо картки і в автобусі пишемо привіт знайомим, щоб знали, що про них пам'ятаємо. Та хочеться й дивитися на вулиці через вікна, бо всюди не можемо вийти. Чергова зупинка — це па-

м'ятник Лінкольна. Чудова будівля серед зелені, в середині колосальна статуя Лінкольна. Нас охоплює враження подиву і пошани. Повертаємось до виходу, а перед нами в даліні Капітоль. Як це чудово влаштовано! Затримуємось на хвилину і призадумуємось...

Тим часом наші „фотографи“ не дармують і ми їм „позуємо“ на тлі історичних місць. Треба вдома показати де були! Потім коротка зупинка біля ресторану, де підкріплюємось. І знову у дорогу!

Тепер прямуємо на цвинтар в Арлінгтоні, щоб побачити зміну варти біля Пам'ятника Незнаного Воїна. Саме приїхали в час. Стоїмо, приглядаємось. Це субота, прогульковців багато, а найбільше шкільної молоді і скавтів. І врешті настає та хвилинка, коли з повагою й напруженням, гідним цієї справи, відбувається військовий церемоніал. Це уділюється всім, навіть діти стають якісь серйозні.

Вертаємось до автобусу; на право й на ліво могилки заслужених вояків. Всюди чистенько, порядок. Мимоволі лечу думками до наших вояцьких могил, там да-

ідемо даліше під Капітоль і тут затримуємось довше. Оглядаємо залю Сенату, Конгресу й інші. І знов у дорогу...

Манастир Францішканів гарно положений на горбку, із старовинною церквою. Вписуємось у книгу відвідувачів, оглядаємо гарний город і їдемо даліше. Наша остання зупинка — це церква Непорочного Зачаття. Це величаво, ще невикінчена будівля. Оглядаємо її докладно, щоб зберегти це враження на довше. Звідсіля вже вирушаємо в поворотну дорогу.

Сідаємо на свої місця. Майже всі змучені, але вдоволені дуже. Ділимося враженнями, а їх так багато! Дехто піддає думку, що незадовго треба би знов десь поїхати. Так приємно в гурті!

А наш Відділ також скористав, бо ще в автобусі зголосились і

Із листів до Екзекутиви США

До Управи Союзу Українок Америки на руки гол. п-і Олени Лотоцької у Філадельфії.

Високоповажана Пані,

прохаю прийняти найширшу мою подяку за Ваш привіт і вислови побажань, а зокрема за молитви. Молю Господа, щоб завжди мав Вас у Своїй опіці і наділював помічно у Вашій такій жертвенній і надзвичайно корисній праці. Дякую за жертву, яку приймаю не для себе, але на потреби Церкви.

Благословлю Вас усім добром — Христос Воскрес!

✠ ЙОСИФ, Митрополит

ОСОБИСТЕ

Нашому молодому талантові 1961 р. балерині Ромі Приймі складаємо щирі побажання з нагоди одруження з п. Юрієм Богачевським.

Редакційна Колегія Н. Ж.

ОСОБИСТЕ

Нашому співробітникові п. Романові Завадовичеві складаємо щирі побажання з нагоди його 60-ліття.

Редакційна Колегія Н. Ж.

ПОДЯКА

Нашому співробітникові проф. Леонідові Бачинському складаємо щирі подяку за пожертву належного йому гонорару на пресовий фонд сторінки „Нашим Малютам“.

Редакційна Колегія Н. Ж.

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМЯ“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

вписались дві нові членки. Наша голова радіє, а ми з нею.

Хтось почав співати і знов (звідки та сила беретсья?) пісня за піснею не вгавала майже всю поворотну дорогу.

Подумайте також про прогульку у Вашому Відділі! Не відкладайте, їдьте, а не пожалієте того!

Ольга Тритяк, прес. реф.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З сумом повідомляємо наше членство що дня 29. березня ц. р. померла у Львові по довгій і тяжкій недужі бл. п. **Мати Ігуменя Віра Слободян, ЧСВВ.** Як молода вчителька у школі СС. Василянок у Яворові вона вступила в 1903 р. до новітнього в Слов'ї. Коли прийняла обіти, була магістрою, а потім довгі роки ігуменею Львівського монастиря при вул. Потоцького. Сотні й тисячі українських дівчат вийшли з-під її дбайливої руки. Під час другої советської окупації большевики її заарештували разом із іншими монахинями й заслали на Сибір. По десяти роках повернулась із підірваним здоров'ям до Львова, а 3. січня 1963 завершила 60 літ монашого життя. Та вже незабаром Господь Бог покликав її до себе. Її тлінні останки спочили на Янівському цвинтарі у Львові. Вічна Їй Пам'ять!

Екзекутива СУА

В останніх днях наспіла вістка, що дня 20. травня ц. р. відійшла у вічність поетка **Марійка Підгір'янка.** Нар. у 1881 р. у Білих Осилах, вона майже все своє життя провела, вчителюючи, на Підгір'ї. Доволі рано проявився в неї поетичний талант і її ліричні вірші друкувались у різних журналах. Проявила себе також у віршах та п'єсках для дітей, а її сценічна картина „В чужім пір'ї“ ще й досі не сходить зі сцени. Недавно тому український літературний світ відзначив її 80-ліття.

Поховано бл. п. Марійку Підгір'янку на Личаківському цвинтарі у Львові.

Екзекутива СУА

Філадельфія, Па.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА та всією українською громадою, що дня 12. січня 1963 р. відійшла у вічність, по довшій недужі, на 80-му році життя, довголітня, активна членка бл. п. **Анна Кривуцька.**

Покійна народилася в с. Клуковичі, пов. Перемишль, Західна Україна. До Америки приїхала

молодою дівчиною, замешкала у Філадельфії, де й одружилась з Миколою Кривуцьким. Господь Бог поблагословив подружжя Кривуцьких довгим життям та численною родиною: 9 дітей, 22 внуки, 3 правнуки.

У 1957 р. п-во Кривуцькі справили величавий золотий ювілей, а в 55-му році їх щасливого подружнього життя, Громада в Найставні, Філадельфія-Північ, на спеціально влаштованому бенкеті в честь матерей, відзначила бл. п.

Бл. п. Анна Куровицька

Анну Кривуцьку, як взірцеву матір і громадянку.

Тому й не дивно, що з жалем прощала її Філадельфійська громада в останню дорогу. На похорон явилися членки СУА. Голова Відділу п-і Марія Баб'як попрощала Покійну теплими словами, а 48 Відділ СУА пожертвував на Служби Божі. Вельми зворушливою була хвилина, коли шість її синів внесли домовину Покійної Матері до Катедри Непорочного Зачаття Прч. Діви Марії на похоронні обряди. В церкві попрощав свою парохіянку о. парох Василь Головінський.

Бл. п. Анна Кривуцька полишила в глибокому смутку чоловіка Миколу, численну родину, багато приятелів і знайомих.

Нехай прибрана земля буде Їй пером!

О. Господаревська,
Прес. реф. 48. Від. СУА

Милвил, Н. Дж.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 7. травня 1963 відійшла у вічність наша членка **Анастасія Чопек.** Походила з с. Яглуш, пов. Рогатин, до Америки прибула у 1906 р. Одружилась із Степаном Чопеком у Джерзі Ситі, а до Милвилу прибули в 1918 р. Була членкою нашого Відділу від його заснування, а також передплатницею Нашого Життя, любила жертвувати на народні цілі. В останню війну втратила сина і від того часу почала підупадати на здоров'ї. Полишила у смутку четверо дітей, двох синів і дві дочки.

Похорон відбувся дня 10. травня з української католическої церкви св. Миколая на церковний цвинтар. Членки нашого Відділу віддали їй останню прислугу, а над могилою попрощала її голова нашого Відділу п-ні Анна Мармаш.

Спи вічним сном, дорога Союзяно! В. І. П.

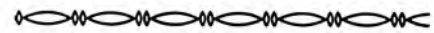
Марія Горін, секретарка

ПО Д Я К А

Повернувшись з гостинного північно-американського континенту до Європи, маю приємний обов'язок зложити найсердечнішу подяку українським Інституціям, Організаціям, Редакціям, Радіовисильням, численним Родинам і окремим особам, Знайомим і Дружам у ЗДА і Канаді — за різні вияви підтримки, допомоги, ввічливості й уваги, що були для мене дуже цінними в часі мого понад чотиримісячного перебування на цьому терені. Це стосується однаковою мірою поїздок і всіх улаштувань, зв'язаних із моїми політичними й громадськими виступами, як також і гостинності та сердечності, виявленої мені особисто і моїй доні Оксані, — і за це прошу Всіх прийняти вислови моєї глибокої вдячності й пошани.

Мюнхен, 8. травня 1963

Дарія Ребет

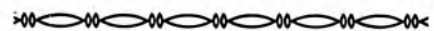

Г РО М А Д Я Н К А

з 1946—1950 рр.

5 чисел коштують 1 дол.

Замовляти в Централі СУА.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1963

- Ukrainian Woman -

Progress of English-Speaking Branches

Nearing the completion of the post-Convention year, we should like to assess the year's accomplishments and progress of our English-speaking branches, with their predominantly American born members. Several of these branches have been especially active and productive and it is hoped that their exemplary contributions will be emulated by the others and each will learn from the other how to better foster our Ukrainian cultural heritage in the American community.

Branch 37 of Detroit, a dynamic group which recently celebrated its 25th anniversary, is particularly active in promoting cultural and public relations in the Motor City. Of great importance is its cooperation with American organizations in the Detroit area, such as the International Institute and the Federation of Women's Clubs and its contacts with the local press. It has sponsored a successful Ukrainian embroidery project with the members adapting cross-stitch designs on hats, linen towels, dolls' clothes, aprons, etc. and selling the articles in the Ukrainian booth at the annual Old World Market at the International Institute. On the educational level, the members heard a student's report on a tour of the Soviet Union and a study by one of its members on the philosophy of communism.

Branch 52 of Philadelphia also celebrated its 25th anniversary last October. These energetic ladies participate actively in the community life of the City of Brotherly Love. Their president was recently awarded a plaque by the Good Neighbors Center of Philadelphia for the "most diligent work in her Chapter." Also, the Phila. Federation of

Women's Clubs awarded its first prize to the Branch for the best international doll entry. In addition, one of its charter members is chairman of the Citizenship & Immigration Committee of the Phila. Federation of Women's Clubs.

Branch 53 of Astoria, N. Y., is a small but singularly busy group. Recently it sponsored a successful Embroidered Fashion Show and Tea, with members and other Soyuzanky modeling costumes from various Ukrainian regions, a talk by the Branch president on embroidery as a cultural phase of the Ukrainian heritage, and an exhibit of embroidered articles. The guests were entertained by a Ukrainian dancing group of boys and girls. Other projects of this Branch included an address on the Philippines by a Filipino doctor, embroidery, pysanky and ceramics workshops, a traditional Easter dinner and a Christmas party.

Branch 58 of Detroit is a vigorously active group, especially in the community and cultural life of its great metropolis. The Branch is a member of the International Institute and takes part in many of its ethnic programs. It also has wide contacts with the local press. The group recently sponsored a cooking course for its members, with special emphasis on the baking of Ukrainian pastries (tortes, etc.) and its members are particularly interested in Ukrainian needle crafts projects. It also held a mother and daughter luncheon which was most successful.

Branch 60 of Cleveland, another industrious team of women, is the largest branch of American-born members. Its Christmas dinner with traditional Ukrainian dishes, served

to members and American guests, is an important annual event in the area. Another very worthy project of this group is its custom of preparing food baskets for elderly needy people on Thanksgiving, Christmas and Easter. To increase and promote their knowledge of Ukrainian culture, the members are planning to study the Ukrainian language.

Branch 61 of Whippany, N.J. consists of both American-born and newly-arrived women. It is helping to promote Ukrainian culture in its northern New Jersey community. Last December the group arranged a traditional St. Nicholas play in both English and Ukrainian, with caroling at the conclusion of the program in both languages. Its Easter projects were a talk on pysanky at the Women's Club in Morristown, N. J. and an exhibit of Ukrainian arts and crafts and a demonstration of pysanky painting sponsored by the American Home Department at which members of the Junior Women's Club of Morristown were also present. The events were reported in detail in the local paper.

Branch 72 of New York City, an enterprising group organized in January, 1962, has pursued a diversified schedule of activities. Its first major effort was an exhibit of Ukrainian folk art and pysanky at the Main Branch of the Brooklyn Public Library, which had wide coverage in the press. A musicale featuring a young Ukrainian pianist and a singer proved a successful artistic and social event. The Branch hopes to promote talented young Ukrainian musicians by offering them an opportunity to appear before the public. The next project of the group was a dance and raffle (with a trip to Nas-

sau as first prize), the proceeds from which were donated to an orphanage. The latest program of the club was the showing of a film on Ukraine and Eastern Europe which was well attended. Among their other pursuits, the members have written letters to congressmen regarding the creation of a Captive Nations Committee in the House of Representatives and also letters to the Postmaster General about the issuance of a Shevchenko stamp, etc. In connection with the former, copies of letters and a telegram by the Branch president were reprinted in the Congressional Record. The Branch held its first Christmas party for members and their families, with performances by several of the children and caroling by the group. The Club is also donating a copy of the Ukrainian Encyclopedia, now being published in English, to a college library.

Regarding Jr. Branch 56 of Chicago, we are heartened by the news of its renewal of activities. One of its first cultural projects is a dancing course for children. With its reactivation, this Branch should find many opportunities for organizational growth in its community.

In summation, the branches of the American-born members have made considerably great strides in furthering the aims and purposes of the UNWLA, but even greater dedication and responsibility is necessary on the part of the membership of these groups, to realize the goals of the UNWLA.

Mary Dushnyck
Organization Chairman

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

THE FOLK COSTUME OF THE HUTZUL REGION

Besides the folk costume of the Poltava region another Ukrainian regional costume gains interest.

The Hutzuls are an Ukrainian ethnic group inhabiting part of the Carpathian mountains, in the

Hutzul woman in her
native dress.

west of Ukraine. Their dialect has many words of foreign origin and their attire is unusually rich in color and ornament. Hutzuls differ from their neighbors, even in their character. They are typical mountaineers who love hunting and woodcarving.

A description of the Hutzul folk costume was very much needed. At the request of our American-born members we mimeographed it. Description is made by Mrs. Lydia Burachynska, translated by Mrs. Amelia Bochey and illustrated by Miss Christine Dochwat and Miss Sofia Lada. "Folk Costume of the Hutzul Region" can be sent on request, price 50 cents.

**Wisdom is sometimes nearer
when we stoop than when we
soar.**

A GREAT LOSS

The death of Pope John XXIII moved not only the Catholic world. His great person was acknowledged by every thinking human being. In the controversial events of today, his striving bore a ray of hope towards a better world.

The Pope's Encyclical "Peace on Earth" was accepted by all peoples, with great interest. Now it seems like his last will to humanity. But then, not aware of his sudden departure, we were delighted about the great value of its thoughts, and the way it opened.

The dignity of man, his rights and duties were vividly depicted in their relation to our present civilization. His words were strengthening in view of the many proofs that the Communist regime is trampling upon human values. The right of a nation to independent life was there firmly stated. A solace and encouragement to Ukrainians after their centuries of bitter struggle for independence.

The paragraph referring to the position of women clarified the mental atmosphere in many a quarter of earth. Pope John XXIII compared the entry of women into public, in the Free World, with the ruthless trampling of womanhood in the Communist regime. This he considered one of the most fundamental changes of the present world, her entry into public life and sharing equal rights with men. While we know and are glad of this forward step of women, the recognition of this by a great spiritual leader of the world is of intestimable value to us.

Americans of Ukrainian descent have another reason for being specially grateful to the memory of Pope John XXIII. His endeavors led to the liberation of our Metropolitan Joseph Slipy, imprisoned these 18 years. Thanks to Pope John's understanding his sufferings in prison were ended, and once more we have our beloved religious and spiritual leader back in the Free World.

A SOUND SOCIAL CORE

"Marya of Clark Avenue"

In her book, published by Coward McCann, Inc., New York, price \$2.75, Marie Halun Bloch has created for a confused world the strong, simple, wholesome design of family life that we had nearly lost, in the surging tensions of this age.

When you start to read this book, you ponder how could it be written in this hectic time. A small family of Ukrainian descent, a small girl with her problems and a small American town with its heterogeneous population. There is almost no action in the first chapters.

But soon one is a part of these quiet events. The happy family life seen with the eyes of a child through small episodes and experiences. Ukrainian holidays are described with care and love. Friendships and acquaintances enrich the life, with its steady rhythm.

On this background the main problem is soon to be noticed. The girl Marya, descending from an Ukrainian family is growing in an American neighborhood. She longs for conformity. In school, among her playmates she wants to be one of them. But, she hates also the "melting pot" she hears about. How to solve this problem? She likes her Ukrainian community and the old customs. She remembers her grandmother in Ukraine, in a house with windows opening outward. Yet she wants to be American like the other children.

Gradually she finds her way in this controversy. Her best guides are her parents, in their common sense and authority. They do not insist nor command her feelings. But through their self-confidence and dignity they gain the respect of the American teacher, whom Marya feared most.

Although it is a book for mature children, parents should read it also. A rich experience of a child's thoughts and feelings stream through it. And its quiet

My Books

I was born in Komarno, near Lviv, but at the age of four I was brought to America by my parents, so my childhood memories are all of this country. For a number of years we lived in Cleveland, Ohio and then we moved to Evanston, Illinois.

My parents often talked of the old country, about their youth there, our families, and about Ukrainian history. They taught me Ukrainian songs and customs and literature. So I have always felt close to my native country.

I received all of my education in America. When I began university (Northwestern University), I decided to specialize in literature. But this was during the depression, and in spite of the fact that literature was my major interest, I became more concerned with economic problems. So after my first year, I transferred to the University of Chicago and specialized in economics. I received my degree in this field.

During my year at Northwestern, I had married my English professor, a young man only in his second year of teaching. In those days married students were unusual!

After graduation from university, for a number of years I worked for the Federal Government in Washington as a junior economist. But when our daughter was born I left my job and stayed at home. I began to return my thoughts to the ambition I had had so long that I cannot remember when it began: to be a writer, especially for children. Our daughter was a ready and willing audience, and my first stories were written for her pleasure and that of her playmates. My first book, "Danny Doffer," was published in 1946. My thirteenth book "Aunt America" has just been published.

In the spring of 1960, I re-
tone is rewarding, in the speed
of our time. L. B.

Marie Halun Bloch.

alized an almost life-long desire: to visit my native land and to become acquainted with some of the family I left behind so long ago.

Now our daughter has finished school and has recently married. For a long time I have not had an audience at home for my stories. But I have never forgotten what it is like to be a child, so I do not find it difficult to write for children.

Marie Halun Bloch

WOMAN SCIENTIST UNCOVERS DOCUMENTS

There is an opinion that high official circles in America are not well enough informed about Ukraine. Last November this was denied by a discovery of Miss Mary Klachko. During her research work she came upon a precious file. It revealed that the American delegation to the Paris Peace Conference following World War I had plans for the establishment of an independent sovereign Ukrainian state. The documents contained important data and maps.

Dr. Mary Klachko is now studying these documents. She plans to publish them in two volumes with thorough comments and explanations. It will be an important supplement to studies of the Ukrainian struggle for independence.

Жертви режиму

Хоч здавалось би, що ми доволі відпорні на кличі і твердження большевицької пропаганди, проте все ж таки неодне з того входить у нашу свідомість і приймається там. Це подумалось мені, коли я прочитала статтю д-ра Осипа Береста у ч. 4. Н. Ж. п. н. „Divorce — епідемічна хвороба Америки“. Дозволю собі навести в цілості те місце:

„Коли в ССРСР після революції проголошено вільну любов й улегшено розводи, мільйони безпритульних залляли край. Державі грозив хаос. Большевики на свій спосіб розв'язали цю проблему: безпритульних злочинців в короткій дорозі фізично знищено, а розводи припинено законом“.

Вільну любов проповідувала в ССРСР Олександра Коллонтай, у своїх белетристичних працях. Видала велику книжку „Соціальні основи жіночого питання“, де обгрунтовувала думку, що гроші на виховання дітей повинна давати держава, а не батьки. Навряд чи було багато читачів тієї сухої праці, тим більше серед тих, що пішли на „вільну любов“.

Як же виринули безпритульні? Це явище було дійсно катастрофою. Але, як звичайно, — Москва наслідки своїх злочинів намагаться перекасти на людність. Так голодове винищування українського селянства в рр. 1932/33 вона окреслювала, як небажання селян працювати. А мільйони безпритульних приписує легковажності батьків, у що й повірив автор статті!

Головною причиною масової дитячої безпритульності був спершу голод 1921/22 рр., що відобрав дітям батьків. Рівночасно шло нищення „ворогів народу“,

до яких зачисляли не лиш буйших багатіїв, царську бюрократію чи військовиків, але й велику частину інтелігенції. Оце й розбило численні родини й лишило дітей напризволяще. Вже й не згадую про розкуркулення, що почалось 1928 р. і тягнулось 5 літ аж до повної колективізації села.

У 1921/22 рр. майже весь терен України та Поволжя охопив неврожай та голод. Перед тим пройшли роки війни і визвольної боротьби із безнастанними військовими реквізіціями, потім 1920 — рік т. зв. „воєнного комунізму“, коли Москва перевела тотальне пограбування українського села. У 1922 р. Центральна Комісія по боротьбі з наслідками голоду ствердила у своєму звіті, що в більшості областей України харчування селян виносило $\frac{1}{3}$ - $\frac{1}{4}$ нормального. Не краще було становище в містах. Ніякого забезпечення харчами міського населення уряд не переводив.

Але не тільки неврожай був тим лихом, що впало на Україну: Москві ішлося не про те, щоб допомогти українському селянству, а навпаки — ще більше притиснути його голодом, щоб остаточно вбити його спротив.

У тому ж 1921 р. був голод і в Поволжі, але менший ніж в Україні. А населення останньої примушували допомогти голодуючим Поволжя. Крім того уряд України взяв на себе зобов'язання прийняти на себе прохарчування 25 тисяч дітей з Поволжя, а в дійсності прибуло тоді в Україну 80 тисяч дітей.

Не знаємо, яка частина їх загинула, яка стала безпритульними та врятувала своє життя, мандруючи по дахах поїздів та під ними, шукаючи собі їжі. Звісно, це була

лиш частина їх. А багато більше їх залишилось без опіки внаслідок ліквідації обоїх батьків. В тому напрямку вже існує ціла література, що вийшла на еміграції, з новішого хоч би назвати В. Барки „Жовтий князь“ (Сучасність, 1962). Тоді легко зрозуміємо, що це не провина народу через легковажне ставлення до шлюбу, а величезне нещастя, заподіяне комуністичними експериментами Москви.

Доля судила мені пізніш познайомитись із безпритульними в т. зв. зразкових „комунах“, що їх вело НКВД. Мого чоловіка в порядку відбування присуду по процесі агрономів, після тюрми, надіслали працювати в комуну ім. Дзержинського, а пізніше в комуну ім. Горького. Серед безпритульних значна частина були селянські діти, але були й діти багатіїв.

При цьому зазначу, що втрати від голоду 1921/22 були менші ніж втрати голоду 1932/33 рр., але не менші як 4 мільйони людей. Були б ще більші, коли б не допомога з Америки: вона врятувала життя неменш двом мільйонам людей. Головою американської допомогової організації АРА був бувший президент Гувер. Наші еміграційні установи відкликнулись у пресі на роковини того голоду, але не подякували за вирятування мільйонів українців достойному бувшому президентові ЗДА.

Олена Кононенко-Трофимовська

Мої Джерела:

В. Більшай: Рішення жіночого питання в ССРСР; Жінки і діти, Статистичний Збірник в ССРСР; Наукові Записки УТГІ, Мюнхен, 1962 р. Стаття К. Кононенка: „Сорокріччя кінця“.

Із життя наших Централь

Свято Жінки-Героїні в Буенос Айресі

Дня 11. листопада 1962 р. заходами Міжорганізаційного Комітету відбулося Свято Жінки-Героїні. Свято відкрила вступним словом п-ні Ніна Онацька, а дівчатка з Рідної Школи в Мунро зложили біля символічного портрету Жінку-Героїні лавровий вінок. Святочну доповідь виголосила д-р Лідія Макаруха-Іваницька. П-на Маруся Головай предеклямувала „Ти воскреснеш...“ Сосюри, а п. Є. Патинок проспівав дві пісні. Потім виступив дитячий хор із Рідної Школи під керівництвом п-ні Т. Лихолай із кількома піснями. Слідували деклямації п-ні О. Котульської („Поворот“ О. Теліги), п-ні Олени Сокіл („Плач Ярославни“ Шевченка) і п-ні М. Данчук („500 лочок“ Голяяна). Співачки пп. В. Козулькіна і Т. Лихолай відспівали кілька пісень. Дві сценічні картини „Золотий Хрест“ та уривок із трилогії Лепкого „Мотря“ пройшли під режисурою п. Маринця. Октет „Прометей“ виконав на закінчення дві пісні.

Організація Українських Жінок Англії

В цьому році припадає 15-ліття цієї організації, що постала з невеликих кількох клітин, а тепер начислює 25 Гуртків. Нова Управа під проводом голови п-ні А. Остап'юк уже пригадується над відповідним відзначенням цієї дати. Тим більше, що планує також гостити в себе Європейську Конференцію СФУЖО.

Недавно тому відбулось засідання Гол. Управи ОУЖ у Лондоні, де обговорювались подрібно заплановані імпрези.

Організація Українських Жінок Бразилії

Дня 16. і 17. березня 1963 відбувся в Курітібі З'їзд голов і культ.-освітніх референток ОУЖ. Прибули також делегатки Союзу Українок із Сан Павло і представниці Марійських Дружин та Сестрицтва св. Марії Магдалини. В програму нарад входили, окрім звітів, доповіді пп. Наталії Лисої і Віри Кульчинської на виховні теми та п-ні Івонні Борушенко на тему народної культури. Ухвалено скликати всебразилійський з'їзд українського жіноцтва у Сан Павло. З'їзд закінчено показом народної ноші.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1963

Конференція Міжнар. Жіночої Ради у Вашингтоні

Велику увагу в усьому світі приковує до себе Конференція, що відзначає 75-ліття цієї переводової міжнародної установи. Почесний Комітет цієї Зустрічі очолила „перша леді“ країни, до нього ввійшли голови складових організацій, жінки на видатних урядових постах і дружини амбасадорів різних країн. Гаслом Конференції є „Спадщина минулого і відповідальність на майбутнє“.

.. В рамках цього 75-ліття дійсно пройшов великий змаг. У 1888 р. жінки з різних країн вперше сполучили свої сили для цієї боротьби. І, треба при-

Представниця СФУЖО п-ні Олена Процок мала нелегкий вибір у цьому навалі подій. Поза участю в Комісіях, де могла забирати слово, ще zostались прийняття для делегаток, де могла відшукати давніх знайомих та нав'язати нові нитки зв'язків. На щастя, не була сама, бо численна група українок теж проводила певну працю. Союз Українок Америки заступала п-ні Олена Лотоцька, голова Централі, п-ні Анастасія Вокер, референтка зв'язків і п-ні Марія Душник, референтка організації. Організацію Українок Канади репрезентувала. п-ні Стефанія

Управа Організації Українських Жінок Англії відбула засідання в Лондоні. — Перший ряд зліва: пп. Саранчук, Люба Стадник, Ніна Марченко, Уляна Андрушенко, Анна Остап'юк, мгр. Поврозник. Другий ряд зліва: п-ні Найдан, Деремнда, Марків, Голиш, Цебрій, Єнкала, Драбат, Капустянська.

Board of Ukrainian Women's Organization in Great Britain recently held a meeting in London

знати, що цей перший міжнародний союз не тільки проробив велетенську роботу, але й досі провадить жіночий рух. Він гуртує жіноцтво з окол 50 країн та стоїть непохитно на платформі незалежності. Його теперішня президентка Марія-Олена Ляфоше — це гідна наслідниця попередніх голов, подвигниці жіночого руху.

Конференція почалась 19. червня 1963. П'ять днів присвячені пленарним Сесіям, на яких реферували президентки складових організацій. Один вечір був присвячений регіональним звітам із Копенгаги, Брюсселі, Бейруту й Токіо. Коли додати до того святочне відкриття, оглядини Вашингтону і прогульку до Мавнт Вернон (у неділю по полудні), то перебіг Конференції повний.

Савчук, голова Централі, а Союз Українок Канади п-ні Олена Гнатишин.

ЄВРОПЕЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ СФУЖО

На недавній Конференції Управи СФУЖО в Торонто ухвалено скликати в Європі Конференцію СФУЖО із співучастю складових організацій. Місцем для Конференції намічено Англію, де Організація Українських Жінок погодилась допомогти в її улаштуванні. Для проведення Конференції створено Діловий Комітет під проводом п-ні Ніни Коваленко, місто голови СФУЖО в Європі. Конференція відбудеться восени 1963 або весною 1964 року.

Сила організації

Загальні збори організації дають нагоду присадати її ідею. Перед широким збором членів встає наново її минуле й її ціль.

З нагоди 7. З'їзду Об'єднання Українських Жінок Німеччини голова п-ні Олександра Бойко-Сулима висловила це в своєму короткому вступному слові:

Сила кожної організації в її ідеї і її людях. Коли згадуємо про людей, мусимо згадати незаступні втрати, що їх понесли в цьому звітному часі. Відійшли наші почесні членки — довголітня голова ОУЖ Ольга Павловська і містоглова Єлисавета Жук. В урочисту хвилину відкриття нашого З'їзду закликаю вшанувати їх пам'ять хвилинною мовчанкою.

Люди, ідея, здійснення людьми ідеї — оце й є організація. Ідея ОУЖ сформувалася історично. Вона вплинула з конечности самого українського життя на еміграції в умовах холодної чужини.

Треба згадати, що історія України з різних причин небагато давала можливостей, щоб виробити наше жіноцтво в усій своїй масі в активних громадянках українського суспільства. І цю несправедливість мачухи-історії покликано виправдати нашому Об'єднанню. Отже ОУЖ є життєвою школою для жіноцтва, полем прикладення сил, умовами для духового росту жінки-українки й її національного усвідомлення. Жінка в ОУЖ виступає і як громадянка, і як мати-виховниця, і як дружина, і як особистість, що може поривати й організувати жіноцтво, та сприяти йому брати участь у всіх процесах нашого життя.

У цьому вступному слові не думаю говорити про вислід останніх двох років праці. Тепер хочу лише вказати на ширину перспективи, з якої вимагується величезне значення нашої жіночої організації.

Десятки років напруженої праці українського жіноцтва призвели до того, що ми маємо великий світовий український рух, об'єднаний у СФУЖО (Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій). Іншими словами, ми маємо те з'єднання сил, до якого безуспішно на протязі довгого ряду років змагає українське політичне життя. Нашу єдність у лоні СФУЖО треба нам берегти, як зіницю ока. Український жіночий рух має у різних країнах світу, на всіх континентах,

чимало передових сил, вправних організаторок, досвідчених працівниць на міжнародньому полі, визначних інтелектуалісток і т. д. Наше Об'єднання є лиш однією з чотирнадцяти ланок у цьому ланцюгу збірних соборницьких сил українського жіноцтва. Але ця наша ланка дуже важлива. Вже саме геополітичне становище вказує на те.

Недалеко звідсіля пролягає кордон, що відділяє вільний світ від світу диктатури й національного поневолення. Там, за цим кордоном наші українські сестри, що не можуть увійти в українські жіночі організації, бо їх там творити не вільно. Цього не сміємо забувати. Саме ми, що в порівнянні з іншими осередками жіночого руху найближче розташовані до Рідних Земель.

Нехай це буде пригадкою відповідальности наших завдань! Хоч ми й маємо багато труднощів, а особливо дошкульних непорозумінь, нам не вільно розмінювати себе на дрібниці й переключити свою увагу з великого на мале.

ПОЖЕРТВА

Сьогодні сповнилося 10 літ від смерти мого бл. п. чоловіка. Переглядаючи вияви співчуття, що мені надіслано тоді, я знайшла листа від п-ні Ірини Павликовської, що мене знов глибоко зворушив. Замість подяки за її слова висилаю 25 дол. на організаційний фонд СФУЖО.

Марія Малевич, Питсбург

ЧЛЕНСЬКА ВКЛАДКА

З-поміж складових організацій СФУЖО — Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, як перша зложила свою вкладку в 1963 р., в сумі 125 дол., з углядженням підвишки, ухваленої на Конференції СФУЖО в Торонто. Щиро дякуємо!

З-поміж складових організацій, що дотепер були звільнені від вкладки — першим відгукнулось Об'єднання Українських Жінок у Німеччині, декляруючи 25 дол. на 1963 рік. Щире Спасибі!

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

ДО 4. ЛІТ КОНКУРСУ СФУЖО

Дня 30. травня 1963 закінчився другий реченець нашого Конкурсу. На спіло 13 праць, із чого частина спогадів, а частина життєписні нариси. Мистецьке журі в особах — ред. Степан Волинець, ред. Наталя Когуська, д-р Марина Рудницька вже розглянули праці. Вирішне засідання відбулося в другій половині червня і вислід Конкурсу буде незабаром проголошений у пресі.

Комітет Літературної Нагороди

НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД СФУЖО

З нагоди побуту у Філадельфії п-ні Олени Процюк, референтка зв'язків СФУЖО зложила 5 дол. на ту ціль. Щире Спасибі!

НА ФОНД КНИЖКИ К. МАЛИЦЬКОЇ

На фонд видання книжки про письменницю й педагога Константину Малицьку зложила п-ні Олена Волошин 5 дол. Щире Спасибі!

ВИРАЗ СПІВЧУТТЯ

П-ні д-р Іванні Ратич, членові Управи СФУЖО, складаємо вираз нашого щирого співчуття з приводу смерті її матері.

Управа СФУЖО

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської

Весняний цикл, 16 лекцій
Осіній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осінне листя, Щебетали пташечки, Снігова баба.

Ціна одного циклу із збірничками (5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації „Нашого Життя“.

На сторожі здоров'я

д-р Домна Гупало-Ясінчук

Ревматизм - Артрит

Назву ревматизм вживається досить вільно при хворобливих змінах, де мова про сильний біль, тугість, а деколи і опухнення м'якулів чи суглобів. Цій недугі підпадає і людина, і тварина, і звірята освоєні, як також і ті, що живляться м'ясом, як і ті, що тільки пасуться. Ця недуга є старша від людського роду, бо не тільки на єгипетських муміях, але навіть на скелетах дінозаврів найдено сліди ревматизму. Є це властиво хронічна недуга і створіння з ревматизмом чи артритом може жити до глибокої старости та мало коли вмирає на цю недугу. Але треба зазначити, що нею терпить дуже велике число людей, бо мало де знайдеться людина бідна, чи багата, щоб за час свого життя в більшій або меншій мірі не зазнала одного чи іншого роду ревматизму чи артриту. Крім того як взяти під увагу, що люди нераз наслідком цих недуг терплять страшні болі, здеформовання тіла і каліцтва, то можемо дивуватись, що дотепер не розв'язано загадки причини ревматичних недуг і не знайдено на них ліку.

Все таки від давна зауважено багато чинників, що пособляють цим недугам.

1. Холод і вогкість. Ані не так загальна простуда як радше локальне нахолодження.

2. Надмірна праця, головню така, що затруднює все одні і ті самі м'якули і вимагає все одних і тих самих рухів, а у злучі з холодом також згущує атаки фіброзайту.

3. Наслідком тяжких поранень повстають ревматичні зміни і у суглобах і в м'якулах зі стратою гнучкості.

4. Деякі лікарі кладуть велику вагу на невідповідну поставу тіла.

5. Ревматичні болі нераз виступають при заразливих хворобах, як запалення горла, наворотна га-

рячка, інфлюенца, запалення мозкових оболонок і інших. Крім цього часто являються при них малі, запальні, місцеві огнища, які можуть залишатися.

6. Тепер щораз більше починають звертати увагу на брак рівноваги хемії організму, порухи у переміні матерії, а також порухи рівноваги залоз внутрішнього виділення. Звертають увагу на закислення організму, недостаток вітамінів і сильні психічні переживання.

Не суглобовий ревматизм називається мускулярним ревматизмом або фіброзайтом. Сюди належить багато відтінків недуг, неясно з'ясованих, як *lumbago*, *torticollis* ін., які вважаються не дуже то важкими, але є дуже поширені. Може проявлятися сильним болем, тугістю і локальним спазмом даної групи м'якулів. Деколи являються болючі місця (*trigger*) навіть далеко від охоплених частин тіла. Заатаковані м'якули під час спазму бувають більш холодні від нормальної температури, а це є ознакою недостаточного обігу крові в даному місці. Болі під час акутної стадії можуть бути такі сильні, що людина мусить лежати в ліжку і брати повні дози ліків проти болю. Локально добре помагають пляшки з гарячою водою, електричні прикривки, плястер з белладонни і т. п. Як можна знайти болючі місця, то до них дається знечулюючі уколи з прокаїну. Після них прикладається тепло, робиться масажі і активні вправи. Звичайно по 1-2 тижнях настає поліпшення, але нераз акутна стадія переходить у хронічний стан. Тоді можуть помагати мінеральні купелі своєю комбінацією водно- і фізіотерапії в злучі із психологічним впливом.

Коли брати під увагу запалення суглобів, то воно може бути викликане різними причинами, як

туберкульоза, гонорея, сифіліс, дезинтерія і піогенні інфекції. Цими недугами не буду займатися, бо вони не належать до ревматичної групи, їх причина є відома, а лікування в теперішніх часах не справляє великих труднощів. Запалення суглобів виступає також нераз під час менопази і лікується успішно гормонами. Подагра (*gout*) спричинена порухами переміни матерії. Так, що головними представниками суглобиці на тлі ревматизму являється остеоартрит і ревматоїдний артрит, але про ці недуги іншим разом.

50 РОКІВ І ГАРНИЙ, СВІЖИЙ ВИГЛЯД

Збереження свіжого вигляду по „п'ятдесятці“ вимагає від нас багато труду і самі косметичні препарати тут нічого не порадять.

Велику ролю відіграє глибокий 8—9-годинний сон при допливі свіжого повітря, взимку при закручених кальориферах. Другий важливий чинник — це дієта. Товщ слід обмежити до мінімум, оминати солодкого печива, кави, гострих приправ і алькоголю. Натомість якнайбільше вживати набулу (зокрема свіжого білого сира), меду, городини й садовини.

Систематична руханка (бодай 5—10 хвилин денно), щоденні купелі з натовщенням цілого тіла мінеральною оливою, а ще краще рослинною перед тим і холодним тушом по ній. Намазання лица, шиї і рук добрим відживним кремом. По купелі корисні холодні компреси обличчя для скріплення м'язів і замкнення порів. Потім, якщо час дозволить, дуже добре наложити одну з відживних масок.

Впродовж дня допоможемо нашій шкірі, втираючи в неї молочко, т. зв. *Powder Base Lotion* або *Foundation Lotion*. Раз на тиждень маска з вулканічної землі.

Перед сном 30—60-хвилинний прохід. Один день у тижді присвятити для цілоденного відпочинку в ліжку.

Втеча від гірких думок і рефлексій! Слід підшукати собі таке заінтересування, в якому можна знайти відпруження і забути щоденні клопоти.

Скажете, що цей припис нелегкий до переведення? Спробуйте бодай частинно достосуватись до нього! Побачите вневдовзі корисні наслідки його.

Євгенія Янківська

Користаймо з досвіду

Зеновія Терлецька

Градуаційне прийняття

Закінчився щасливо шкільний рік. Нашим абсолювентам початкової чи середньої школи або каледжу хочемо влаштувати прийняття. Отаку приємну домашню гостину, де зійдеться кілька найближчих шкільних товаришок чи товаришів. Що тоді подати?

Найкраще — зимні страви. Тоді це можна приладити наперед й уложити у формі буфету. Немає спільного стола зі старшими, що при забаві бентежить. А все ж можна гостинною керувати, дбаючи про буфет, чи каву або чай:

Стравопис:

Телятина наче риба

Французька салата

Какапки з м'ясом, гл. ч. 7, 1961

Паштетика, гл. ч. 10, 1961

Шинка

Французькі тістечка

Торт, коржики, гл. ч. 10, 1962

Кава, чай

Морозиво

Телятина наче риба

Потрібно:

8—10 ф телятини

закришка (морква, салера, петрушка, 4—5 цибуль)

4 цибулі

коріння (лавровий листок і два родини перцю)

2 сухі булки

2 жовтки

1 ціле яйце

Взявши чвертку телятини, вийняти з неї кості. Порубати їх і приставити з закришкою. Варити щонайменше 2 год. на легкому вогні, щоб виварився міцний вивар. М'ясо вижилувати і змолоти двічі на м'ясорубці. Додати до нього 2 сухі булочки, намочені у воді (обібрані зі шкірки). Далше посікти 2 цибулі і всмажити на олії, а 2 сирі цибулі втерти на терці. До м'яса вбити 2 жовтки й одне ціле яйце. Добре вимісити, посолити й поперчити до смаку. Уформувати подовгувато наче рибу, й огорнути восковим папером. Виложити до ринки, в якій зви-

чайно варимо рибу і залляти кип'ячим виваром. Накрити покришкою і варити пів години на легкому вогні. Потім обернути і варити ще пів години. Коли готове, виложити на полумисок. Спробувати окремо, чи вивар застигне (налляти в мисочку і поставити до холодильника на короткий час). Тоді залляти виваром телятину і поставити на холодне місце, щоб застигла. А коли б вивар не застиг, тоді треба додати трохи желатини.

Примітка: Щоб вивар був міцний не слід давати більше води, лиш, щоб прикрила кості й закришку. Можна доливати, але ніколи більше, як лиш конечно потрібно.

Французька салата

Потрібно:

Салера — било, коли можна дістати, то салера-корінь

фасолька дрібна, біла

морква

горошок

калярепка

каляфіор (кусник)

гриб (шапочка)

корнішони (два маленькі)

3—4 варені яйця

олія, муштарда

цитрина

1 горнятко сметани

1 ложечка білої засмажки

¼ ф шинки, покрайної в кістку

Всю городину почистити і зварити в солоній воді. Окремо зварити грибок і яйця. Городину, грибок і шинку (грибок дуже дрібно) покроїти в кістку. Вимішати. Жовтки вибрати з білків, перетерти через ситко, додати до них 2 ложечки олії, ложечку муштарди і добре втерти. До того додати ложечку засмажки і далше втирати. На кінці додати соку з цитрини (до смаку), трохи цукру, трошки соли. Те все ще раз добре втерти і додати на кінці горнятко сметани. Це все вимішати і залляти тим городину. Вимішати й тримати в холодильнику.

Примітка: Коли б підливи було замало, тоді вимішати ще трохи сметани з сіллю й цукром і додати.

Французькі тістечка

Потрібно:

11½ унцій борошна (муки)

11 унцій масла

пів яйця

1 ложечка оцту

дрібка соли

вода

На крем:

8 жовтків

8 ложок цукру

2 склянки сметанки

1 ванілія

1 ложка борошна, на половину пшеничного і картопляного

Борошно (муку) поділити на три частини. З однією частиною посікти масло (температура середня), і уформувати його, щоб виглядало так як цеголка масла. Обвинуту стирочкою і покласти на 2 години в не надто холодне місце. Решту борошна (муки) замісити на вільне тісто, додавши пів яйця, ложечку оцту або цитринового соку, дрібку соли і літної води, скільки тісто забере. Це тісто також завинути стирочкою і дати на 2 год. на холодне місце. Потім розтачати тісто грубше як палець, покласти на середину згладану вгорі „цеголку“, зробити з тіста коверту (завернути краї) і розтачати від себе на стільниці. Знов зложити в коверту і покласти на холод на 25 хвилин. Так зробити ще 3 рази що 25 хвилин, а востанне переділити тісто на двоє. Розтачати і виложити на лист, що має з трьох сторін краї, а один є вільний. Пекти в добре вигрійтій печі на 350° впродовж 15 хвилин. (Повинно бути легко рум'яне). Коли спечене, вийняти на стільничку, а тоді пекти другу половину (Лист = бляха).

Крем до французьких тістечок

Жовтки втерти з цукром аж побіліють, а на кінці додати потрохи ложку борошна (муки). Солодку сметанку запарити з лісочкою ванілії (ванілію розривати не впоперек, а вздовж). Доливати сметанку до жовтків і заварити на парі в іншій посудині, мішаючи

Український народний стрій

На Буковині

Поясна одежа. Поверх сорочки кожна жінка на Буковині обгортається кусником вовняної тканини, що зветься горботкою. Цей дуже старий зви-

— окрім Буковини — на Локутті та Придністрянському Поділлі.

Горботка — це широке вовняне полотно розміру $2\frac{1}{2} \times 1$ ярдів. Воно

ня й уваги. Обгорнувши її кругом стану, жінка старанно вирівнює горботку, щоб чорна середина припала ззаду, а взористі краї рівномірно з-перед. До того треба вважати, щоб сорочка мала добре розділені складки і внизу проглядала вузьким рубцем. Тоді, придержуючи горботку докруги стану, укладає взористі краї у чепурні, глибокі складки. Придержавши їх вузькою крайкою або шнурком, жінка вперізується широким поясом. Правильно загорнена і приперезана горботка лежить рівно й міцно охоплює постать.

До ходу й роботи жінка підпinaє горботку з однієї або обох сторін. Тоді горботка лиш злегка обрямлює жіночу постать кольоровим „обручем“. Для офіційних виступів, до церкви чи в гостину горботку носять спущеною.

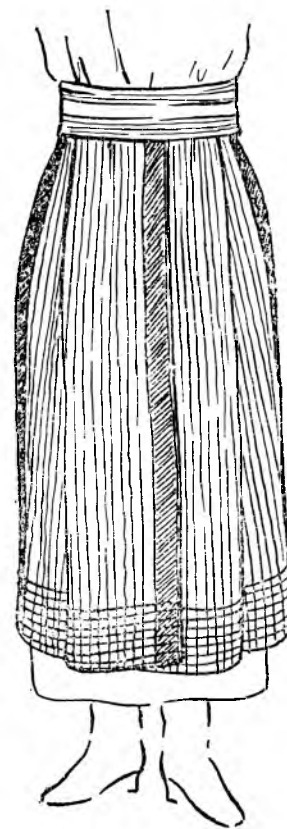
Вгортаючись горботкою, треба вирівняти сорочку і краї тканини
The setting of a wraparound requires patience and skill.

чай колись був поширений по всій Україні, а тепер зберіг подібну форму

постійно. Коли крем дійде до відповідної густоти, зняти з вогню. Коли прохолоне (крем повинен бути легко теплий) можна перекладати спечені коржі. Легко притиснути їх чимсь і почекати, щоб зовсім застигло. Тоді краї гострим ножом на квадратики (можна приложити лінійку). Вкінці взяти трохи цукру-мучки і пересіяти на тісточка, щоб їх покрило.

ткане з тонких вовняних ниток, пофарбованих у різний колір. Порядок кольорових смуг такий, що по середині чотирикутника припадає однастайний чорний прямокутник. З обох країв його чергуються кольорові смуги в різному порядку. Буковинські горботки мають спокійні краски в невеликих відступах (червона, жовта, темнозелена), тоді коли на Локутті живіші. Долішній і горішній край тканини має взористу смугу, що біжить уперек і творить викінчення.

Вгорнення горботкою вимагає вмін-

Добре обгорнена горботка рівно охоплює стан
A well set wraparound in the Bukovina Region.

Порадник нар. мистецтва

ДО НАШИХ ВИШИВАНИХ ВЕЧЕРНИЦЬ

У нашому місті щороку відбуваються Вишивані Вечерниці. Якесь частина молоді з'являється в нових строях, а багаток приходить у тих, що вже були торік. Та це не важне. Головне те, щоб забава стала щорічним нашим переглядом вишивки, приміненої до святочної сукні.

Але це не те, що я тут хотіла порушити. Мені здається, що Наше Життя повинно частіше писати на ту тему й устійнити дані щодо Вечерниць. На мою думку, назва „Вечерниці“ — це лиш для збереження традиції. Ми хотіли б, щоб ця забава була балеом, де пані запрезентували б свій смак і любов до української вишивки гарними вечірніми сукнями, що прикрашені українськими взорами. Та тут насувається питання. Не все можна примінити взір у його оригінальній красці, бо ж балева сукня не все буває біла. Чи відступлення від красок міняє стилевість узору? Звісно, не можна йти задалеко, границя дуже тендітна, а ризико дуже велике, бо допустивши зміни, дуже легко можна загубити характер української вишивки. До вечірніх суконь підходили б дуже добре всякі гаптовані мотиви з козацьких часів, але техніка їх виконання в нас найменше знана. Як можна б це питання розв'язати?

Також застановляють мене виступи павів у вишиваних сорочках. Мені це особисто не подобається і не знаю, як примінити їх до вечірнього чоловічого вбрання? Те саме з краватками. Мені від того заносить „просвітлячиною“. Напишіть, що думаєте про те?

Дітройтчанка

У нас уже була мова про те, чи Вишивані Вечерниці мають стати репрезентативним балеом чи зостатись популярною імпрезою. Одна й друга форма має своє оправдання.

Щорічний „Баль вишиваної сукні“ був би блискучою зустріччю сезону, на якому найкраще проявився б смак і вміння української жінки. Правда, до кольорового шовку особливо трудно підібрати взір. Українські взори звичайно скомпоновані для білого або кремового тла і на такому найкраще виступають. Але й для кольорового можна підібрати гапт або ніжний буюковинський мотив. Про те ще окремо напишемо в журналі.

Та все ж у житті бачимо, що Вишивані Вечерниці частіше прибирають форму популярної імпрези. На такій можна вивести „коктейні“ або літні сукні з різного матеріалу. Їх легше скомбінувати, кращий вибір матеріалу і взорів. При сьогоднішньому навантаженні української жінки треба розуміти цю її тягу й вітати також цю форму зацікавлення вишивкою.

Питається про чоловічі вишивані сорочки? До вечірнього строю їх дійсно трудно достосувати. Але до ясного чи навіть темного вбрання вони підходять. Адже носять тепер узористі сорочки різного покрою. Звісно йдеться тут про вузький взір комірця і вздовж розрізу з-перед, а не широкий орнамент, як це в останньому часі в нас вишивали по селах. Це вже було певним зманіруванням, що, на жаль, поширилось.

Те саме з краваткою. Коли вона так переважана вишивкою, що її зв'язати не можна, то стає дивоглядом. Але коли прикрашена лиш вишиваною смугою або дрібним мотивом, тоді нічим не ризикється від узористих краваток, а для нас має подих свого, рідного орнаменту.

Ред.

Як водиться?

Наш Відділ дістав запрошення на американську імпрезу. Маючи контакт із тією жіночою організацією ми хотіли взяти в ній участь і постановили вислати одну з-поміж нас, що найкраще володіє англійською мовою. Вона погодилась, але запротестувала, коли почула, що в рамках імпрези має відбутись вечерея. Як же вона сидітиме з незнайомими при одному столі? Навпевно буде незручно почуватись!

Не помогло те, що, як нам говорили, при столах усі знайомляться з собою й розмова є загальна. Вона вимагала, щоб пішла ще одна з нас. Але це не мало сенсу, бо ніхто з нас не володіє мовою настільки, щоб розмовляти за столом. Щойно та почувалась би незручно! А наша представниця відмовилась тоді від участі.

Прошу написати, чи дійсно слід було відмовляти?

Союзянка

Велика шкода, що Ваша „зв'язкова“ така не відважна. При початку спільної вечереї сусіди знайомляться між

собою і нічого тут незручного немає. Починається розмова про організацію, яку заступаєте, чи програму, яка Вас чекає. А її можна провадити й із великим знанням мови!

Шкода, що Ви таки не вволили її бажання й не підтримали її своїм товариством. Треба було переконатись, що початок не такий трудний! Навіть, коли б Ви й слова не промовили до свого сусіда, то він це зрозуміє (новоприбула!), а організація, що влаштує — гостям звичайно рада.

Зрештою, як нав'язались би колінебудь зв'язки, коли б ми не знайомились із людьми й не говорили про себе? Треба тільки поставити перший крок!

Ред.

Городничий порадник

ПОРАДИ ДЛЯ ІВО З НЬО-ЙОРКУ

Прохаю дати мені поради відносно плекання таких квітів:

1. Дворічний олеандр, росте дуже гарно, випустив три гони, але цієї весни почали місцями відпадати листочки. Боюся, що надто прорідиться.

Ваш олеандр обрав червоний павучок (малесенькі червоні, яйцеваті форми мшиці, для голого ока майже непомітні). Рослини не ставити в кімнаті до сонця, уникати протягів, листочки обмивати літньою водою, а коли не помагає, оприскати нікотинним препаратом „Black Leaf 40“, спосіб ужиття поданий на опакуванні. Придбати можна в кожній кращій городовій крамниці. Уважно: сильна отруя!

2. Моя пальма (не знаю її назви) випускає нові листки, але рівночасно знизу відпадають старі (кінці листочків чорніють) так, що кількість листочків ніколи не збільшується.

Пальма, в якій чорніють кінці листочків, видно, має замало поживи. Її треба підгноїти порошоканим обіриком „Cow Manure“, себто — підливати що два тижні розпушеною і переферментованою з нього гноївкою.

Роман Коцик

Нова книжка ДОКІЇ ГУМЕННОЇ Серед жмаросягів

Збірка оповідань
ЦІНА 2.50 ДОЛ.

Замовляти в Централі США.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЧЕРВЕНЬ, 1963

Ганна Черінь

Швидке одужання

Одного разу захворіла була Василькова бабуся. То було вона першою вранці з ліжка встає, всім яєшню засмажить, кави наварить, сніданки в торбинки повпаковує, кожному саме те, що він любить... А того ранку бабуся, як вона сама сказала, „не могла голови з подушки підняти“ — і лишилася в ліжку. Натомість заметушилася мама, в той день і на працю не пішла, наспіх приготувала сніданки для тата і школярів (всім те саме), і раз-ураз нахилилася до бабусі:

— Може вам молочка? Може млинчиків із сметанкою? Чи вам досить тепло? А може вам що почитати, чи може спати будете?

І так цілий день. Аж заздрість взяла Василька, так наче мама тільки про одну бабуся думає, а його та інших дітей вже й забула. Сказав про це старшій сестрі Настуні, а вона глянула на нього докірливо й відповіла:

— Як тобі не соромно! Бабуся ж хвора, та ще ж вона така старенька...

Через кілька день бабуся одужала і знов уранці відпроваджувала всіх у школу і на роботу, але Василько ніколи не забув, як то всі упали коло бабусі, коли вона була хвора. „Мабуть, дуже приємно бути хворим“, — подумав він. — „Мама все питає, що тобі хочеться, і що не попросити, все дасть. От би я вволю горіхових коржиків наївся, та й до школи можна було б не піти, і посуд не загадають мити, ані подвір'я замітати“.

І вирішив Василько захворіти.

Прийшла мама вранці будити його в школу, а Василько їй так жалібно каже:

— Не можу встати, мамуню, я хворий.

Навіть ваші десять пальців — неоднакові.

Китайська пословиця

— Хворий? — злякалася мама. — Як же це так?! Ти ж учора був здоровісінкий, надворі тепло, ніде тебе ні продуло, ні промочило! Що ж тобі болить, синку? — мамина м'яка рука притулилася до Василькового чола.

— Усе болить, — жалібно промовив Василько: — голова, руки, ноги, животик...

Мама змряла температуру — нормальна. Але буває ж і так, що й без гарячки людина хвора.

— Ну, то ти лежи тихенько, а я побіжу до аптеки, куплю тобі ліків. А ввечорі викличемо лікаря.

Ліки були гіркі-прегіркі, і Василько вже шкодував, що захворів, а бабуся весь час дивилась на годинник і що дві години давала Василькові гіркої, густої рідини. Взявся був Василько за книжку — бабуся одібрала: „Хворим читати не можна“. Хотів він на телевизор подивитися — „хворі мусять лежати в ліжку“. Тоді Василько хотів узяти шахи, щоб хоч самому з собою партію зіграти — бабуся тільки руками замахала: „Хіба ж, як голова болить, у шахи грають?! Та ж іще гірше болітиме!“ Виходить, що нічого робити не можна! І спати не хочеться.

Ніна Наркевич

Богданкове полювання

Богданко дуже любить тата. Кращого приятеля в нього немає. Хто ж може йому допомогти в його турботах, грах та витівках так, як тато? Взимку, коли ходить до школи, завжди тато допомагає розв'язувати трудні задачі. І в книгарні теж тато допоможе йому знайти потрібну книжку, де хлопець знайде відповідь на всі питання, що його цікавлять. А лижви, гра в гокей? Тоді тільки й стає цікавий цей спорт для Бог-

данка, коли тато навчив його добре їздити на лижах. А вже, коли літо приходить, то так весело й цікаво ходити з татом ловити рибу, блукати в лісі, лазити по скелях, збирати цікаві рослини в полі, а головне „полювати“.

Ви може подумаете: полювати з рушницею на птахів чи звірів? Ні, мої любі! Богданків тато дуже любить тварин і ніколи їх не вбиває. Полюють вони інакше. Тато в вільні дні бере з собою

— Бабусю, спечіть мені горіхових коржиків! — попросив на решті Василько.

— Горіхових коржиків? А то чого? Хіба сьогодні яке свято? — А я ж хворий!

— Ти казав, що у тебе животик болить, а тому тобі саме горіхів їсти не вільно. Ось маєш вівсяну кашку, це добре на животик.

Василько страшенно не любив вівсяної каші. Ну, навіщо він сказав, що в нього животик болить?!

Але найгірше почалося по полудні. Поприходили школярі зі школи, і Василько бачив у вікні, як вони весело запускали великого різнокольорового змія. Хоч діти мали багато забавок, якимось так трапилось, що досі ніколи ще ні в кого не було змія, а тепер сусідський Тимко тримав його на прив'язі і скеровував усе вище і вище... Тут вже Василько не міг втриматися. Він скочив з ліжка і швидко почав вдягатися.

— Ти куди!? — закричала мама. — Зараз же вкрийся ковдрою і лежи!

— Мамуню, пустіть мене гуляти! — мало не заплакав Василько. — Я думав, що бути хворим — то приємність, а справді — то найгірша в світі річ! Я вже не хворий — і ніколи не хочу бути хворим!

фотографічний апарат і вони з Богданком ідуть далеко за місто, де так гарно, просторо. І небс, і дерева, і навіть трава тут інша, ніж у місті. Там вони стежать за звірятками, пташками, комахами та роблять знімки. „Клік-Клак!“ — каже фотоапарат і робить чудо. Вдома, ввечорі, тато замикається в своїм кабінеті і за годину вже Богданко може бачити на папері всіх тих тваринок, що вони „зловили“ на знімку в день.

Цього року на свої уродини Богданко дістав дарунок — фотоапарат. І от Богданко почав вчитися робити знімки цілком самостійно. Перші спроби були невдачі. Але згодом хлопчик навчився і коли цієї весни тато дістав відпустку, то разом з Богданком вони поїхали відпочивати в лісі. Там була гарна річка, що протікала поміж старих високих дерев. Одного разу тато стомився від довгого блукання по лісу та ліг на березі річки відпочивати, а Богданко зі своїм апаратом побіг вздовж річки в лісову гушавину. Тут було чудово: сосни тихо шуміли від легкого вітру, десь далеко кувала зозулька, а під ногами

з-під старого ломаччя виростили чудові фіялкові дзвоники, біліли квіточки сунічок та пушиста папороть простягала своє лапате листя...

Раптом хлопець почув тріскіт ломаччя, хтось ішов крізь кущі просто на Богданка. Хлопець причайвся за стовбуром старої сосни. До річки простувала якась невеличка кумедна тваринка. Вона виглядала, як маленьке теля, бо мала такі самі тонкі високі незграбні ноги та куценький хвостик і шкірка була червоно-брунатна, але морда!... Морда була довга і вуха великі, нагадували віслюка. Тваринка огляділася та поволі зійшла до води, почала пити, а тоді витягати з води довгі стеблинки водяних лілей, що їх було багато в ріці. „Боже, як же це цікаво! Такої знімки ми ще не маємо! От, якби вдалося, то я зробив би її для тата до його свята!“ подумав Богданко.

Він пристроїв швидко свою камеру. „Клік-клак!“ Готово; Оце воно стоїть і слухає, а це! Це знов нахилилося, п'є! „Клік-клак!“ Знову! Готово! Вже друга знімка є! Богданко аж тремтів від на-

пруження. Потім він потихеньку викрався зі своєї засади та побіг до тата.

— Ну, що зробив знімки? — запитав тато.

Богданко почервонів та відповів байдуже:

— Ні, щось нічого цікавого не зустрів!. — А сам тихенько вже плянував, як піде до сусіднього фотографа та дасть йому зробити свої фільми, і як будуть добрі, подарує татові на День Тата.

— Щось ти погано полював сьогодні! — сказав тато, як вони повернулися додому. Богданко нічого не відповів та швидко вибіг з кімнати. Тато здивовано подивився йому вслід:

— Наш Богдан щось у логаному настрої — звернувся тато до мами.

— Та то, мабуть, що не зробив ні одної знімки — відповів мама.

Та ось прийшов Татів День. Богданко встав раненько, побіг до їдальні. Там уже мама готувала стіл до сніданку. Коло татового місця лежав мамин дарунок та на столі стояли гарні квіти. Хлопець поклав коло маминого пакета свій маленький пакетик. Мама усмінулася до Богданка:

— Що ж то ти придумав для тата? Мабуть, намалював щось? — запитала.

— Е, ні, то я приніс свою здобич з полювання — з гордістю відповів хлопець.

На ту розмову до кімнати ввійшов тато. Мама та Богданко його привітали. Тато засміявся, обняв їх.

— Ну, побачимо, чим це ви мене обдарували! — сказав він весело та почав розгортати пакунки. В маминім пакеті він знайшов гарний альбом для знімок, а коли відкрив Богданків пакет, то аж скрикнув з несподіванки.

— Дивись, це ж маленький лось! Лосенятко! І де ж ти його підчепив? Цього я ніколи ще не зустрічав у лісі! Ах, та й добрий мисливець з тебе! — І тато міцно пригорнув до себе любого синочка. А Богданко, горнучись до татових грудей, подумав: „Та це ж не моя заслуга, а твоя тату! Бо хто ж мене навчив »полювати з камерою«?“

Тваринка оглянулася і поволі зійшла до води

Вітаємо!

Недавно тому наспіла листа членок СУА, приєднаних у 1962-63 рр. в окрузі Мишиген. Яка радісна несподіванка! Хоч округа Рочестер все ще веде перед своїм числом (41), то все ж округа Мишиген не зосталась далеко позаду. А коли б додати до того новостворений Відділ СУА у Воррен, Миш., то хто зна, чи не перевищила б? Та, на жаль, не маємо списку новозгуртованих членок 76 Відділу СУА.

В окрузі Мишиген вступили до Відділів СУА:

5 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: К. Заловська	58 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: Джені Матісса Ольга Максимович Кеті Назарк Джунія Сісанік
23 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: Ольга Гураль Катерина Квасницька Люба Ребета Ольга Рогатинська	63 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: Анна Воронович Василина Гординська Ольга Денисенко Ірина Іваницька Анастасія Мазяк Н. Михайлівська Ірина Подгурська д-р Н. Савдик Нуся Сливка Ольга Слюсарчук Ірина Трицька Тетяна Цимбал Ольга Федчишин Христина Юзич
37 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: Мері Гусак Мері Долард	ЕКЗЕКУТИВА СУА
56 ВІДДІЛ, ДІТРОЙТ: Марія Боб'як Софія Федорків Лідія Лазуренко Марія Наконечна Ліля Ростovenко Ліля Савка Галина Сенюк Ірина Шавалюк	

Конференція Референток

СИРАКЮЗИ, Н. Й.

Окр. Рада СУА в Рочестері скликала цю Конференцію на 24. березня в Сиракюзах. Її відкрила голова Окр. Ради п-ні М. Когутяк. Привітала Референток Відділів, а в першу чергу недавно відновленого Відділу в Амстердамі, Н. Й. У президії засіли п-ні Софія Онуфрик, голова, п-ні Марія Холевчук, секретар, п-ні д-р Євгена Єржківська, член.

Першу доповідь мала п-ні Софія Онуфрик, орг. референтка Окр. Ради. Ствердила, що, на жаль, тільки малий відсоток жінок належить до жіночих організацій, а ще менший відсоток активно працює. Тому найважливішим завданням для нас — є вдержати членку і заактивізувати її. Уривок із цієї доповіді подали ми в попередньому числі Н. Ж. п. н. „Придбання чи вдержання членок?“

Дискусія навітнула цю справу ще більш докладно. П-ні Когутяк звернула увагу на те, що голова в Відділі дуже часто виконує працю референток, а повинна їх притягати до співпраці. Референтки повинні предкласти плян праці і звітувати на річних зборах, а це освідомить їм їх завдання.

Слідує доповідь п-ні Неонілі Стецьків, культ.-освітньої референтки Окр. Ради. Пригадує, що Відділи в цій окрузі доволі розкинені, отже мусять вести свою працю самостійно, бо контакт є трудний. Обговорено Свято Лесі Українки, що в цьому році є сполучене з поклоном жінці-героїні.

П-ні д-р Євгена Єржківська заторкнула також виховну проблематику. На наших очах молодь поволі відходить і пропадає в чужих школах. Але не без нашої вини. Виявляється, що діти

з сиротниці СС. Василянок у Філадельфії не мають належної опіки з боку громади, бо в часі наших свят чи кожної четвертої неділі в місяці немає досить охочих родин, що забрали б їх до себе (п-ні А. Макух).

Наприкінці наради прийнято одностайно такі ухвали:

1. Заактивізувати референток у всіх ділянках праці та виховати в них відповідальність за реалізацію намічених плянів.

2. Нав'язувати тісний контакт між Відділами для проведення спільних дій та для обміну культурними силами.

3. Провести змаг за приєднання нових членок і відзначити Відділ, що придбав найбільше.

4. Усіх членок зобов'язати передплатити Наше Життя, як рівнож старатися приєднувати передплатниці з-поза членства.

5. Зорганізувати зустрічі з нашими письменниками, мистцями, журналістами.

6. В усіх Відділах організувати дитячі світлички для дітей дошкільного віку.

7. Збільшити увагу для музейної збірки „Наша Батьківщина“.

8. Подбати про бібліотеки для членок у Відділах.

По офіційній частині Конференції ще довго „при чайку“ гуторили представниці Відділів. До гарного настрою причинилась була чудова весняна погода і смачний обід, що його так дбайливо для нас приготували членки 68 Відділу в Спракюзах. На кінці голова Окр. Ради п-ні Когутяк подякувала милим господарям за „хліб і сіль“. Прощальними словами „До побачення на святі Лесі Українки!“ ми покидали гостинні Сиракюзи.

Марія Когутяк, голова

ПОЖЕРТВА

49 Відділ у Бофало

Бажаючи висловити свій членці п-ні Марії Маковській своє співчуття з приводу смерті її чоловіка бл. п. д-ра Юрія Маковського, членки 49-го Відділу СУА провели збірку і вислали замість квітів 40 дол. на піддержку НТШ в Сарселі. Жертводавцями були: по 5 дол. пп. Неоніля Стецьків, Оксана Салдит, Емілія Стасюк, Анна Макух, Наталія Фіглюс, Ірина Остапчук, Ірина Дорошак; по 2 дол. п-ні Катерина Шепилява; по 1 дол. пп. Софія Волчук, Ярослава Борачок, Наталія Пруц.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вишивані Вечерниці Відділів США

Вишивані Вечерниці, що відбулися 16. лютого, започаткували новорічну працю Відділів США Ньюйоркської Округи. Вибір королеви Вечерниць, як також зацікавлення вишивкою, притягають велике число Союзянок та громадянства включно з уже тут родженою молоддю. Цього року була нагода подивляти справність наших пань у приміюванні вишивок до теперішньої моди у моделях денних та вечірніх суконок, як також любуватися чудовими узорами на блюзках.

Жюрі в особах пп. Оксани Вікул, Марії Ржепецької та Олександри Княжинської винагородили ось такі моделі:

1. **П-ні Тетяна Зимна** — довга вечірня сукня з чорного шовку у грецькому стилі була прикрашена брунатою хрестиковою вишивкою.

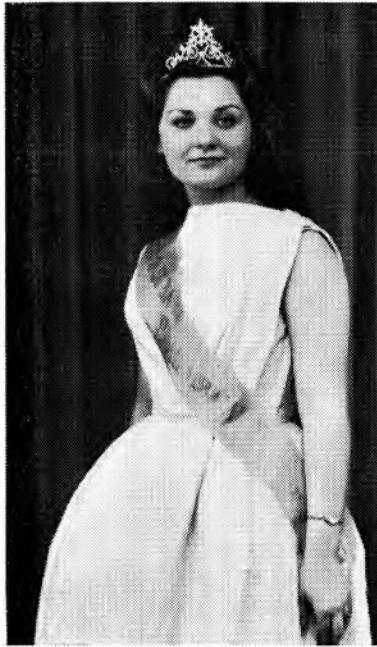
2. **П-ні Євгенія Тріска** — ясна літня суконка з оригінальним кроєм коротких рукавцят, відсвіжена вузьким узором докруги шийного вирізу та рукавцят.

3. **П-ні Мирослава Осідач** — літня суконка драпового кольору, прикрашена широким старанним узором на блюзці та поясі.

Окремо відзначено одяг п-ні Оленки Г. Заклинської за оригінальний гуцульський взір на чорній вовняній суконці плащового крою, як також чорну шовкову суконку з зеленим хрестиковим узором п-ні Лесі Гой.

Гарною несподіванкою на Вечерницях був виступ групи танцюристок та танцюристів у народніх строях з ініціативи 72 Відділу. Також відбулось льосування торта (це неабиякий торт, а мистецька праця **п-ні Васьків!**). Виконаний у формі різьбленого альбому з кожним деталем симетричного взору в кольорах.

Вибір королеви цьогорічних Вечерниць мав велике зацікавлення серед присутніх гостей. Із 14 кандидаток дві вершили майже від початку плече об плече. Після точного почислення голосів проголошено, що **п-на Ярослава Сливка** є королевою Вишиваних Вечерниць 1963 року. Принцесами вибрано п-ни Р. Делука та М. Максимчак. П-на Ярослава Сливка є донечкою членки 1-го Відділу США п-ні Анни Сливки. Цього року кінчає середню освіту з Дж. Річмонд Гайскул, де продовж свого побуту відзначалася своєю ініціативою у позапрограмових

П-на Ярослава Сливка, королева Вишиваних Вечерниць
Miss Yaroslava Slyvka was elected queen on the "Embroidered Party" 1963 in New York.

зайняттях, будучи рівночасно одною з найкращих учениць усієї школи. П-на Ярослава є теж активною пластункою 30-го куреня юначок гуртка „Червоношийки“.

Свячене Українського Демократичного Клубу — 4 Відділу США

Свячене завжди і всюди було й є традиційним святкуванням Великодня. Таким традиційним святом воно стало і в житті нашого Відділу США, бо влаштовуємо його щорічно від заснування цієї нью-йоркської клітини нашої жіночої організації.

Дня 21. квітня ц. р., о год. 6 увечері, членки і гості зійшлися в доміві нашого Відділу. В заповненій залі, при гарно накритих столах ми зібралися одною великою родиною. Відкриваючи Свячене, до гостей промовила голова Відділу п-ні Анна Кізіма. Вітаючи приваних нашим традиційним „Христос Воскрес“, вона пригадала гостям глибокий зміст цього спільного Великоднього свята, що його ми саме всі виявили, зібравшись однією родиною при Великодньому столі. У відповідь присутні відспівали „Христос Воскрес“. Тоді пані голова запросила всіх до вечері й передала провід її почесній голові п-ні Емілії Корнат.

Вечерю приготували самі членки

Відділу; наші традиційні страви й печиво були знамениті. Коли гості вже підкріпилися, п-ні Корнат попрохала до слова п-ні Катерину Пелешок, містоголову Окр. Ради США в Нью Йорку та голову 1 Відділу США. П-ні Пелешок, підкресливши суть нашого Свяченого, пригадала всім красу нашої традиції. Далі запрошено до слова лідера чоловічої Секції Укр. Демокр. Клубу, адвоката Володимира Стека, і лідера Жіночої Секції того ж Клубу п-ні Іванну Бенцаль. У дальшому п-ні Корнат представила всіх гостей, членок і їх чоловіків.

По закінченні спільної трапези привані провели час на розмові. На прощання почесна голова п-ні Е. Корнат знов передала провід голові п-ні Кізімі, яка подякувала паням за співпрацю в підготові свяченого, а гостям за таку численну участь. Гості розійшлися вдоволені, що мали нагоду провести час в атмосфері наших стародавніх звичаїв.

Іванна Бенцаль
пресова референтка

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 10 Відділу США

Дата: 10. березня 1963.

Збори відкрила п-ні Наталія Лопатинська, голова, молитвою.

Президія: п-ні Стефанія Чорпіта, п-ні Олена Цегельська і п-ні Олімпія Гайдучок, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Наталія Лопатинська, голова, п-ні Олімпія Гайдучок, секретарка, і п-ні Ростислава Матла, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 65 членок, у тому 5 нових. Відбулось 5 засідань Управи, ширших сходин було шість.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ стало бере участь в імпрезах інших Відділів США. Співпрацює з Українським Клубом. Під час парафіяльного празника брав участь у прощанні Митрополита Кир Амврозія перед його від'їздом до Риму.

Традиційний „Андріївський Вечір“ і „Коляда“ не могли відбутись через зміну календаря, яка спричинила пересунення реченців у вживанні залі на імпрези. Дуже вдалою імпрезою був Веселий Вечір п. н. „Від Різдва до Запустів“, з участю п-ні Оксани Рудакевич.

в) Суспільна опіка: Відділ опікуєть-

ся бабусею, якій помагає фінансово і передплачує Наше Життя. Помагає хворій на параліж у Мюнхені. Збори ухвалили давати їй постійну допомогу. Членки Сусп. Опіки відвідують також місцевих хворих.

г) Фінансова: Відділ мав 495.88 дол. приходу, а 582.70 дол. розходу.

Контрольна Комісія ствердила, що касова книга Відділу ведена в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногласно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Наталія Лопатинська, голова; п-ні Іванна Гентош, містоглова; пп. Олімпія Гайдучок і Стефанія Чорніта, секретарки; п-ні Ростислава Матла, скарбник. Референтками стали: пп. Євгенія Костюк і Іванна Криль, організаційними; п-ні Наталія Вовк, сусп. опіки; п-ні Оксана Рудакевич, імпрезовою; п-ні Стефанія Курчаба, виховною; п-ні Олена Цегельська, пресовою; пп. Богданна Макух і Софія Шумська, господарськими.

Контр. Комісія: пп. Марія Луців і Олена Желехівська.

Збори закрила новообрана голова Відділу молитвою.

О. Цегельська

ЧЕСТЕР, ПА.

Ювілей 13 Відділу СУА

Дня 13. січня наш Відділ відзначив 10-ліття свого існування ювілейним бенкетом з програмою. Заля при укр. церкві виповнилася вщерть гістьми і мило вражала велика кількість молоді. При вступі на залю кожній членці пришилино квітку. Свято відкрила голова Відділу п-ні Наталія Мохнацька, вітаючи Всч. Отців, гостей із Централі, голову п-ні О. Лотоцьку, голову Окр. Ради п-ні Наталію Лопатинську, членок Гол. Управи пп. О. Грабовенську, Н. Лужницьку і А. Богачевську, делегаток інших Відділів СУА, представників місцевих організацій і всіх присутніх. По молитві, що її провів о. парох Липин, присутні заісіли до святкового обіду, що його приготували наші членки. Донечка нашої членки Мартуся Кандюк піднясла голові п-ні Мохнацькій китицю квітів, а містоглова і разом „товстмастер“ святка п-ні В. Михайлів пояснила, що ці квіти — це вияв любови і пошани членок для нашої улюбленої, невсипущої в праці голови і здожила побажання здоров'я і многих літ.

По бенкеті слідували промови. Пер-

шою промовляла голова Централі п-ні Олена Лотоцька. Накреслила ціль, завдання й осяги СУА та закликала жінок приєднуватись до нашої організації. Рясні оплески були потвердженням симпатії, яку наша достойна голова здобула у нашої громаді. З черги промовила п-ні О. Грабовенська, яка же нераз відвідувала наш Відділ та знає місцеві обставини. Вона підкреслила, що наш Відділ одинокий на терені СУА, що спонзує школу українознавства. Хвалила за почин і витривалість і закликала присутніх на залі батьків співпрацювати в цьому напрямі та піддержати це добре діло. Далше слово взяла п-ні А. Богачевська. Як виховна референтка Головної Управи вона спинилась на темі виховання молоді, даючи цінні поради в цій ділянці. Вкінці промовила п-ні Н. Лужницька і звернула увагу на konieczність приготування кадрів учителів української мови, що колись повинні прийти на зміну теперішнім.

„Товстмастер“ п-ні Михайлів відчитала письмові привіти від б. пароха Честеру о. Збира та його дружини п-ні Ярослави, першої голови нашого Відділу, від 15 Відділу СУА і від студ. т-ва „Зарево“. Усні привіти зложили: п-ні П. Пецюх (2 Відділ СУА), п-ні О. Гарванко (54 Відділ СУА), п. І. Прочишин (Г-во „Самопоміч“), п. О. Сахраман (ОбВУА), п. В. Корчинський (СУМА і ООЧСУ), п. Д. Кушнір (станція Пласту), п. Е. Мінчак (УНСОюз), п. І. Повх (Управа школи українознавства), п. З. Микита (учні згаданої школи).

По привітах почалась мистецька програма. П-ні В. Михайлів віддеклямувала поему Лесі Українки „Казка про Велетня“. Група дітей у народніх строях відтанцювала кілька народніх танків (керівник п. Подригуля), а п. Я. Кушнір відспівав пісню „Рушничок“. Слідував дует „Ми підемо, де трави похили“ у виконанні п-ні Розі Малиновської і п. Я. Кушніра. На закінчення пп. А. Візник, Е. Мінчак і Я. Кушнір виконали веселий скеч п. н. „Трагедія біля вінди“.

Свято закрила голова Відділу п-ні Н. Мохнацька, щиро дякуючи всім присутнім, що прибули на наше свято і тим дали доказ, що розуміють і піддержують Відділ СУА в його праці. Подякувала Відділам та товариствам за надіслані привіти та дарунки. Закликала гуртуватись в Союзі Українок Америки для добра нашої поневоленої Батьківщини.

Відспіванням національного гимну закінчено це гарне свято.

Пресова референтка

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Річні збори 16 Відділу СУА

Дата: 23. березня 1963.

Президія: п-ні С. Дмитренко, голова, п-ні Інна Елліот, секретарка.

Збори відкрила голова Відділу п-ні В. Ермоленко молитвою і привітала голову Централі п-ні Олену Лотоцьку, що з нагоди своєї об'їздки могла прибути.

Звіти Управи зложили: п-ні Валентина Ермоленко, голова, п-ні Неля Дмитришин, секретарка, і референтки — п-ні Мирослава Петришак, пресова, і п-ні В. Гринишин, фінансова.

Діяльність Відділу:

а) Культ. Освітня й Імпрезова: Відділ провів кілька Літ. Вечорів, присвячених Т. Шевченкові, Дніпровій Чайці і зустріч із поетесою Ганною Черинь. Середня кількість присутніх на тих вечорах виносила 45—50 осіб. Влаштувано Свято Жінки-Героїні, День Батька, де культ. освітня референтка п-ні О. Луцик поставила з дїтьми свою оперетку „Фантазія“, а п-ні К. Гуцал вивела веселі скечі з життя Союзянок. Окрім того проведено базар, коляду, забаву й маскараду. Приємно було почути від присутніх подяку за змістовні цікаві програми імпрез.

б) Зв'язків: Відділ влаштував виставку нар. мистецтва, про що вже була згадка в нашому журналі. В День Державности Відділ подарував губернаторові стейту збірку Лесі Українки „Спирит оф Флейм“ і писанки (пп. В. Ермоленко і Л. Перчишин). Відділ співпрацював із усіми українськими організаціями на терені Твін-Сіті.

в) Фінансова: Відділ мав 1,417.37 дол. обороту, з того видано на добродійні цілі 431.78 дол.

Контр. Комісія в особі п-ні О. Романовської повідомила збори про вислід перевірки книг, подякувала за роботу і прохала збори уділити абсолюторію.

Нова Управа: п-ні Мирослава Петришак, голова, п-ні Катерина Гуцал, містоглова, п-ні Інна Елліот, секретарка, п-ні Віра Гринишин, касієрка. Референтками стали — п-ні Анна Генсуровська сусп. опіки, пп. Марія Паньків і Анна Михайльонка господарськими, п-ні Марія Процай нар. мистецтва.

Контр. Комісія: пп. Олександра Костюк, Олена Романовська і Софія Дмитренко.

П-ні Олена Лотоцька з Управою 16 Відділу СУА в Міннеаполісі
UNWLA President Mrs. Helen Lototsky with Board members of
Branch 16 UNWLA in Minneapolis, Minn.

По закінченні річних зборів всі перейшли до великої залі, де господині приготували легку перекуску і чай для членок і гостей, запрошених із нагоди приїзду п-ні Олени Лотоцької. У своїй доповіді достойна гостя підкреслила мету і становище Союзу Українок Америки і прийняла цілий ряд привітань від організацій. Далі вечір пройшов у приємній гутірці, з якої всі розійшлися в радісному настрої.

На відзначення й пошану шановної гості п-ні Ермоленко запропонувала збірку на пам'ятник Т. Шевченка, що принесла 55 дол. П-ні К. Гуцал подякувала всім присутнім за сердечний відгук.

Дня 24 березня п-ні О. Лотоцька відвідала збори місцевого УККА. У четвер членки Управи провозжали п-ні О. Лотоцьку на лавище і в кожної на серці залишилась пуста. П'ять днів з'єднали серця тих, що тягнуть тягар суспільної праці, такої часом прикрої, але необхідної для збереження нації.

В. Ермоленко, прес. референтка

МАЯМІ, ФЛОРИДА

Свято Героїнь 17 Відділу СУА

Кожного року влаштовує наш Відділ свято в честь поляглих жінок-героїнь, що з великої любові до свого народу віддали життя за друзів своїх. Ось вони: Ольга Басараб, Олена Теліга, Віра Бабенко, 500 Мучениць у Кінгрі, сотні відомих і невідомих Героїнь УПА, і ті, що полягли або ще й досі караються в холодному Сибірі. Пам'ять про їх житиме вічно у віках, що прийдуть.

Свято Героїнь відбулося 31 березня в приміщенні Українсько-Американ-

ського Клубу. Свято відкрила голова Відділу п-ні Л. Візняк, привітавши чисельно зібраних місцевих громадян та гостей із півночі. Вступне слово виголосила культ. осв. реф. Відділу п-ні Е. Остап'юк і привітала присутню на святі дорогою гостю з Європи п-ні Дарію Ребет. З черги виступив жіночий хор Союзянок „Веселка“ під управою п-ні О. Павлової. Хор проспівав кілька народних пісень. П-ні Р. Пусило віддеклямувала з чуттям вірш Л. Українки „Зимова ніч на чужині“. Публіка нагородила всіх виконавців рясними оплесками.

Після закінчення програми свята, у другій частині виголосила реферат наша гостя п-ні Дарія Ребет на тему: „Український визвольний рух в світі судогового процесу Сташніського“. З великою увагою і зацікавленням вислухали присутні незвичайно цінну і добре опрацьовану доповідь. Цей святочний вечір, що надовго залишиться в пам'яті маямських громадян, закінчено відспіванням усіми присутніми „Не пора“ та національним гімном.

З переведеної збірки призначено: 25 дол. на фонд „Мати й дитина“, а 5 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя“.

Е. Остап'юк

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

Звіт із праці Відділу

Традиційний Свят-Вечір для членок і гостей пройшов дуже вдало. За колядами і смачними стравами, що їх так добре приготували членки, не чулись усі, як проминув час. У м'ясниці ми приглядались взірцевій господині п-ні Ользі Кашубинській при смаженні пампушків, що так скоро були го-

тові і знаменито смакували. Цей показ доповнила п-ні Ірина Кашубинська, прибираючи полумиски м'ясом. Між шинкою зацвіли весняні квіти, не лиш кольорові, але смачні, бо з сира, яєць, редьківці й цибулі. Ці покази стягають цікавих навіть із других Відділів, бо пані Ірина в них неперевершена.

Вже в часі посту котроїсь неділі зійшлися членки на показ писання писанок. Його провадив д-р Мигальчук зручно й захоплююче з допомогою нових винаходів, а п-ні Ольга Мельник, освічена полум'ям свічки, вицарувувала писальцем на давній сільський спосіб узорі на яйцях. Із старовини перейшли ми цього вечора до найновішого, до моди весняних капелюхів. Зручні в тій ділянці членки пп. А. Глинська і С. Цегельська творили з давніх фасонів і кусників шовку цілі дива.

Добре й цікаво часом получити різні заінтересування; тоді й присутніх більше і скорше проходить час.

Іванна Скопляк

КОГОВЗ, Н. Й.

Свят-Вечір 34 Відділу СУА

Дня 6. січня зібрались численно членки і гості. Святочну вечерю розпочато молитвою, що її провів місцевий парох о. П. Івахів. Голова Відділу п-ні Євгенія Шанц привітала гостей і всіх присутніх, згадавши про сумну долю наших рідних в Україні і на заслани.

При головному столі засіли представники всіх організацій з о. парохом на чолі. Дорогими гостями були також члени Української Студентської Громади. Заля була виповнена по береги. По роздачі просфори відслонилася заслона. На середині сцени був уставлений вертеп із Божим Дитятком, оточений семи ангелами в особах Дарії Ракочої, Галі Мацюк, Арети Ракочої, Галини Омецінської, Христі Чорної, Люби Поптанич і Катрусі Ракочої. На тлі вертепу хор Курсів Українознавства дуже гарно відспівав колядки на два голоси під управою вчителя й диригента п. Ярослава Біласа. Колядки переплітались декламаціями учнів — Христини Мацюк, Володимира Стадника, Оксани Галібей, Оксани Серни і сольо-співом учениці Настусі Колтко. Вірші та вертеп підготувала п-ні Зиновія Білас. На кінець п. ред. Іван Дурбак розказав про свят-

вечірні звичаї на Поділлі. Куртина за-слонилась і розпочалась вечере.

Як звичайно — борш, вареники, го-лубці й кутя мали успіх і можна було чути вислови признання для наших го-сподинь за труд і вміле приготування вечері. Відповідальною за те була на-ша господарська референтка п-ні Пав-лина Гавришко.

У приємній атмосфері, при співі ко-лядок та спогадах про рідні звичаї весело проминув час.

Членка

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Із діяльності 38 Відділу СУА

Відділ влаштував Свято Матері в помешканні голови п-ні А. Наконечної. Зійшлося кільканадцять матерей, їх чоловіків і дітей. Парох православної церкви св. Андрія перевів молитву й побажав матер'ям щастя й здоров'я. На честь матерей відспівано „многая літа“. Згадали також тих матерей, що відійшли, хвилинною мовчанкою. По-тім усі засіли до обіду. Під час обіду проведено збірку на фонд „Мати й Ди-тина“, що принесла 15 дол.

Тепер ладимось до ліквіду, щоб за-робити трохи гроша на народні цілі.

Анна Наконечна, голова

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Прогулька 43 Відділу до Вашингтону

Вже зранку сонце почало нагрівати холодну ще землю, а раннім весняним квітам розплющувати пелюстки. А нам теж радісно стало на душі, що день 6. квітня, дата нашої прогульки — по-гідний і сонячний. Це вже втретє впродовж одного року нам удалося zorganizувати спільну прогульку і цим разом на квітучі вишні.

Великий автобус (50 осіб) мчався прегарним „експресом“ у даль, а об-ліплені жовтим квітом куці і розквітлі дерева при дорогах вітали нас із вес-ною.

Та що ближче столиці, то тісніше ставало на дорогах, а наш автобус-великан ледве пропихався, бо саме в днях 6. і 7. квітня відбувався у сто-лиці „черешневий фестиваль“, тож і не дивно, що тисячі авт із знаками всіх стейтів, а навіть із Галівуду, та непро-глядні маси народу великою навалюю сунули на столицю.

Вашінгтон — місто стандартно-аме-риканське, чорно-біле. Тут розколана дорога, там напів розвалена хата, біля

неї велика будівля — контрасти. На-віть важко повірити, що в'їжджаємо в столицю світу. Поволі присуваємося до Білого Дому, кружляємо довкруги, щоб знайти місце для паркування. Щойно тут мерехтить в очах від ти-сячних мас народу.

Білий Дім — положений серед пре-красного парку, не робить назверх ім-позатного враження, та зате висока залізна огорожа і зразкова чистота нагадує нам Європу.

Вплітаємось у чергу туристів, що кожного дня можуть оглянути цей свій Олімп. Широкі коридори, вило-жені деревом, на стінах яких розві-шані портрети деяких президентів. У скляних габльотах заховані різні дер-жавні плякети. Тут віє повагою мину-лого і хоч яка молода історія Америки, то все ж таки вона державна.

Кімнати Білого Дому, що їх упоряд-кувала дружина президента Кеннеді, роблять дуже естетичне враження. Вони скромні, але багаті своїм ми-стецьким змістом. Очевидно, в Білому Домі не обійшлося без „пропаганди“. Почувши нашу українську мову, по-ліцист-впорядчик зарахував нас спер-шу до поляків, а потім до росіян, на що дістав „лекцію“ про Україну й на-шу окремішність. Яку ж сильну ви-мову має цей інцидент саме у Білому Домі!

Просураємось „цісарським гостин-цем“, де приміщені гарні будинки, що в них знаходяться міністерства З'еди-нених Держав Америки. Здалека вид-ніє Капітоль, а збоку залишаємо Пен-тагон. І ось перед нами імпазантна катедра Непорочного Зачаття вибли-скує до сонця своєю великою копу-лою, що зроблена з синьо-жовтої мо-заїки. Ця святиня робить велетенське враження, а її вівтар і прекрасні об-рази зроблені з мозаїки — це подиву-гідні й незабутні речі. На жаль, обме-жений час не дозволяє нам налюбу-ватись і ближче залізнятись із кате-дрою, де знаходиться також україн-ський вівтар.

У пляні нашої прогульки є побачити ще монастир ОО. Францісканів, що положений серед прегарно впорядко-ваного городу і славиться репродук-ціями святих місць, що зв'язані з жит-тям і смертю Ісуса Христа. Цей мана-стир вважає себе представником Свя-тої Землі у ЗДА і є одним із притяга-ючих місць для всіх прогульок.

Покидаємо Вашингтон, щоб відвіда-ти славний цвинтар американських ге-роїв в Арлінгтоні. Спішимось на озна-

чену годину, щоб побачити зміну вар-ти при гробі Невідомого Вояка. День і ніч, в погоду й негоду живі вояки вартують біля своїх товаришів, що їх тисячі скриваються під білою мраморною таблицею, на якій виписані зворушливі слова: „Відомі тільки Бо-гови“. Кожної години дзвін цвинтар-ної вежі видзвонює ім похвальний гимн, коли молоді виструнчені вояки перебирають почесну варту. Сотні на-роду німіють перед маєстатом цього поклону героям, а сльози зворушення спливають по обличчях. Моя душа теж заплакала... Я побачила перед со-бою українські цвинтарі з сотнями березових хрестів над могилами на-ших поляглих, що колись ми, як мо-лоді студентки, їх доглядали. Чи сто-ять вони ще? Чи посаджена нами ка-лина цвіте білим квітом, чи тільки плаче червоними ягодами?

Покидаємо це місце спокою, що тягнеться милями. Подивляємо вели-чавий пам'ятник, поставлений у честь американського Морського Корпусу, що в 1945 р. здобув важко уфортифі-кований японський острів Ізо-Джіму та, застромивши на його скелях аме-риканський прапор, відкрив дорогу американській армії на Японію. За на-ми непроглядні маси малих білих та-блиць, що в рівних рядах стоять „на струнко“ до останнього апелю!

Вже вечоріє, пора на спільну вече-рю. Програма дня вповні вичерпана, але розквітліх вишень ми не бачили, бо сильні вітри, що пройшли над Ва-шінгтоном, забрали з собою їх роже-вий квіт. Та все ж таки ми — раді, що побачили столицю — вертаємось до-мів. В автобусі гамірно. Молодь спі-ває, а „старші“ підтягають, а я у своїх мріях бачу себе і своїх товаришок, що колись щороку їздили прогуль-кою до рідної столиці Львова на здвиг української молоді, що відбувався на площі Сєскола-Батька. Дефіляду тисяч-них мас української молоді приймав сам великий Митрополит Андрей Шеп-тицький. Ще й досі бачу в авті що велику постать з усміхненим лицем та піднесеною рукою, найбільшого опі-куна української молоді.

О. Грабовенська

Вшанування Лесі Українки

З нагоди 50-ліття смерті Лесі Укра-їнки наш 46 Відділ СУА влаштував святочні сходи. Їх відкрила голова п-ні Меланія Мила, згадавши, що Від-діл замовив панахиду за жінок-геро-їнь, яку того ж дня відправлено в цер-

кві св. О. Миколая. Слідувала доповідь п-ні Зеновії Терлецької. В осередку її стояла постать поетки, що у своїх творах закликала до боротьби з насиллям. Але доповідниця згадала також і тих, що поклали своє молсде життя, йдучи за покликком поетки. Це були — Ольга Басараб, Олена Теліга, Віра Бабенко й 500 героїнь розчавлених енкаведистами в Караганді.

Святочні сходинок закінчено невеликою гостиною. При каві й чаю членки ділились враженнями і розійшлись, піднесені на дусі. З нагоди цих сходинок Відділ пожертвував 5 дол. на Фонд П'ятсот.

Присутня

Товариська зустріч 48 Відділу СУА

Весною наш Відділ плянував улаштувати забаву з танцями, а що не можна було дістати залі на означений час, урядив дня 10. березня картяну забаву. Членки постарались за гарні вигравки. Господарські референтки приготували смачний буфет. Гості відгукнулись численно. Заля була виповнена старшими й молодшими. Чого ж більше треба? Хіба в міру наших можливостей, старатись частіше улаждувати такі забави, що притягають одних і других.

Олена Господаревська
пресова референтка

БОФАЛО, Н. Й.

Річні збори 49 Відділу СУА

Дата: 3. березня 1963.

Збори відкрила голова п-ні О. Салдит спільною молитвою.

Президія зборів: п-ні І. Дорошак, голова, п-ні М. Мартин, секретарка.

Звіт Управи зложили: п-ні Оксана Салдит, голова, п-ні Е. Стасюк, прот. секретарка, п-ні А. Снайчук, касієрка, п-ні М. Дранка, фін. секретарка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начисляє 64 членки, і відбував щомісяця збори. Делегатки брали участь у Конвенції СУА й Окр. З'їзді. Відділ є членом УККА і бере участь у його заг. зборах. Зложив пожертву з нагоди посвячення Дому СУА.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На місячних зборах були виголошені доповіді: „Олена Теліга“ (О. Салдит), „Про Африку“, „Зганьблена література“ (З. Мусійчук), „День Матері“ (Е. Стасюк), „Щедрий вечір і пояснення щедрівок“ (А. Макух), „Ольга Басараб і Леся Українка“ (Н. Фіглюс). Промовляли до членок п-ні Олена За-

лізняк, голова СФУЖО, і п-ні Софія Онуфрик, орг. референтка Окр. Ради. З початком вересня влаштовано пікнік.

в) Суспільна Опіка: Відділ зложив пожертви на такі цілі: Броди-Лев, Різдвяний Фонд „Мати й Дитина“, для Первоієрарха Митрополита Йосифа Сліпого, як дар любови. Із збірки кількох членок вислано пожертву на НТШ у Сарселі. Відділ вислав три одягові пачки до Австрії. Членки відвідували хворих по шпиталях або висилали їм побажання виздоровлення.

Нова Управа: п-ні Любов Тимчук, голова; п-ні Оксана Салдит, містоголова; п-ні Наталія Фіглюс, секретарка; п-ні Стефанія Чайковська, заступниця; п-ні Анна Руда, фін. секретарка; п-ні Анна Снайчук, касієрка; п-ні Наталія Пруц, вільний член. Референтками стали: п-ні Ірина Дорошак організаційною, п-ні Неонілія Стецьків культ.-освітньою, п-ні Анна Макух сусп. оп.

Контр. Комісія: п-ні Софія Волчук, Галина Залевська, Марія Мартин.

Закрила збори нововибрана голова п-ні Тимчук, прохаючи співпраці в новій Управі, що є конечне для продуктивної праці Відділу. Слідувала товариська гутірка при чаю, урізноманітнена веселим монологом артистки Ірини Лаврівської.

Люба Тимчук, голова
Н. Фіглюс, секретарка

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

3 діяльності 55 Відділу СУА

Нова Управа нашого Відділу, як звичайно, старається з новою енергією збільшити в чесному змагу осяги попередньої Управи. При добрій волі та співпраці членок й досвіді та успіхах попередньої Управи, яка придбала не тільки моральну, але й матеріальну користь нашій організації, надіємось осягнути намірену ціль, а це:

Перше: згуртувати в члени все українське жіноцтво нашої місцевости та зацікавити його діяльністю й цілями СУА.

Друге: приєднати молодь та включити її до активної громадської праці, щоб колись могла по нас перейняти організацію.

На початку влаштовано ширші сходинок, присвячені пам'яті громадської діячки Олени Кисілевської. Коротка доповідь про життя і літературну творчість та відчитання кількох оповідань були змістом сходинок.

Першою прилюдною імпрезою Від-

ділу було традиційне Свячене дня 19. травня 1963, спільно з Укр. Культ. Осередком у його власному домі. Залю заповнили представники місцевих організацій, запрошені гості та численні громадяни з усіх частин нашого міста. Хоч українці живуть тут розкинено, проте не лякались віддалі, щоб прибути на свою рідну імпрезу. Присутні подивлялись майстерну святочну декорацію та пишню заставлені столи, що про них подбали господарські референтки СУА. Свято відкрив голова Укр. Культ. Осередку п. О. Веселий, вітаючи о. пароха та всіх зібраних. Потім культ.-освітня референтка СУА продеклямувала настроєвий вірш Б. Лепкого „Ще нині бачу“, а далі о. парох Мих. Колгуцький поблагословив страви.

До слова зголосилася гостя з Канади п-ні Марія Дима, що перебувала на відпочинку в Лос Анджелесі. Теплими словами привітала місцеві організації та в короткій і змістовній промові з'ясувала діяльність, ролі й цілі жіночих організацій в Канаді, ЗДА та по цілому світі.

Атракцією свята був виступ молоді в гагілках, що їх зорганізувала голова Відділу, а підготували пп. Наталія Березовська та її дочка Соня. Традиційні хороводи усміхнених дівчаток і хлопців у національних строях із приспівом „Ягіл, ягілочка“, „Ми кривого танцю“, „Прийди, прийди, серденько“... захопили зібраних, а оплескам не було кінця. Пояснення до цього чудового звичаю подала перед точкою п-ні Н. Березовська.

Коли гості спожили смачні страви, свято закінчила своїм словом голова Відділу п-ні Ірина Сіак, яка подякувала за співпрацю Укр. Культ. Осередкові, членкам Відділу за велику та зразкову підготовку свята, вирізняла зусилля й успіх праці пань Березовських та зложила признання молоді, що брала участь у гагілках.

Оля Романюк
культ.-осв. референтка

БРИДЖПОРТ, КОНН.

73 Відділ справляє Андрія

На одних із сходинок Управи Відділу вирішено відновити традицію Андріївської ворожби. Тому що вона нешкідлива, а привертає гарні спомини для кожної з нас, радо піддержали всі той задум.

В день ворожіння, дня 16. грудня, (Докінчення на обгортці)

Ганна Черінь

Це моя земля

Ненсі мовчала. Її попечені ноги мабуть що не витримають такого довгого походу, але від зневаги до Геррі вона не хотіла цього йому говорити.

— Отже, почнемо . . . Почнемо спочатку, — закуривши чергового „Честерфілда“, сказав Геррі. — Я був звичайним американським хлопцем, любив бейзбол, човни з вітрилом, білявих дівчат, пиво і жувальну гуму, не обов'язково в цім порядку. В школі учився добре, був у міру збиточним, нормально скінчив середню школу й пішов до університету. Там я захопився хемією, і вся моя енергія звернулася на цю справу. Все інше, крім білявих дівчат, відійшло на задній плян. Мою старанність помітив професор Ферані. Саме тоді від віднайшов таємницю так званої ланцюгової реакції, і його урочисто назвали (дуже сумнівний гонор, правда?!) „батьком атомової бомби“. Коли ж узяти до уваги, що через кілька місяців після нашого знайомства Ферані називав мене „сином“ (мій власний батько помер, коли я був ще підлітком), та я ніби доводжуся братом атомовій бомбі. Але жарти набік. Отже, переді мною розстилася блискуча кар'єра. Дружина професора також любила мене, через неї моя мама дістала добру працю в університетській бібліотеці і перебралась до нас. Ми наймали помешкання в тім самім будинку, що й Ферані, тільки він, звичайно, жив просторіше й багатше. Але й нам нічого не бракувало.

По-сусідськи, ми ходили до Ферані без запрошення. Згодом вони зробили для нас спеціальний ключ, бо в них був собачка — таке препогане на вигляд пекінське цуценя, що його вони обоє безтямно любили. То ми мусіли наглядати за песиком, коли Ферані десь були в гостях чи у від'їзді.

Тоді я зустрів Мадлен. Це була білява дівчина, та, що робить людину нещасним на все життя. Не те, щоб я у неї не мав успіху — ні, спочатку я мав його аж забагато — але їй усе швидко розподобувалось, і я не робив винятку з цього правила. За кілька місяців, коли вона саме почала мені смакувати, Мадлен раптом охолола до мене і навіть не намагалась цього заховати. Щоб здихатись мене, вона пильно засіла до науки, і то саме до хемії. Професор Ферані почав їй давати завдання, що раніше доручав тільки мені, і мій біль подвоївся. До того ж, мої недруги (а було в мене їх більше ніж треба), побачивши мое слабе місце, не відходили від Мадлен і роз'ястрували сіллю ревнощів мої рани. Кожна усмішка Мадлен, кожний жарт її з тим чи іншим студентом здавалися мені непомільним доказом зради. До того ж, Мадлен належала до однієї з найбагатших родин нашого мі-

ста, і хоч вона завжди хвалилася своїми демократичними поглядами, до аристократичного становища вона пасувала, як гайка до свого нарізу. Я для неї був тільки тимчасовою дешевенькою забавкою.

Скоро вона почала показуватися з тим самим молодим аристократом. Чи то вже вона його любила, чи просто гроші притягують гроші невидимим магнетом, але для мене в неї не було вже ні слова, ні погляду. А через те, що вона почала бувати в професора Ферані, вже мені там не було місця. Ми з матір'ю переїхали в інше місце, і мої стосунки з професором охолодились.

А в університеті кипіло життя. Не так на лекціях, як поза лекціями. Кажуть, що кожний консерватист у молоді літа був революціонером . . . Боже, що у нас робилося! Страйки, протести, співання під вікнами ректора „Геть самодурів!“, вимоги рівності прав для негрів, вимоги дружніх взаємин із комуністичними країнами . . . Маркс, Енгельс, Ленін і Сталін читалися з захопленням, і більше уваги зверталось на летючі фрази, ніж на дійсну наукову підґрунтовку . . . Мене тягнули якісь жидки на підпільні збори, й одного вечора я повернувся додому, як член американської комуністичної партії. Звичайно, це треба було тримати в секреті.

Скінчилася наука. Отримав я диплом, почав шукати посади. Роботи було досить, але все нецікаве. Були добрі місця, але їх позаймали ті, що мали гроші і зв'язки. Від мене жадали рекомендацій, а я всі свої сили звернув на працю з професором Ферані, не дбаючи про інших науковців. Ферані ж якраз був десь у науковій поїздки і не дав мені своєї адреси. Я не шукав покищо праці, а чекав на повернення професора Ферані.

Але він не повернувся. Раптом надійшла телеграма про його наглу смерть. Може це й не була несподівана смерть, бо він уже наближався до восьми десятків, але це був несподіваний удар для мене, що мене, з моїми здібностями, усував на друге місце, бо без рекомендації мене на добре місце не взяли: б.

Я довго ходив по університетським парку, думаючи і не знаходячи розв'язки. Звичайно, найрозумніше було б, як то кажуть, починати знизу і йти помалу вгору, але у мене не вистачало сил. Всю вину я звертав на клясову несправедливість, що відпихає бідніших назад і кращі місця дає багатим, хай би вони були й дурні, як пень. Рука моя раптом налпала щось холодне в кишені . . . Ключ! Ключ від помешкання професора Ферані! Песика вони віддали цього разу до собачника, але ключ, по-старій

пам'яті, ще залишився в мене. Тепер я знав, що робити. Професор був уже мертвий, отже, його я не кривдив, а його старенька так розумілась на хемії, як я на плегенні панчіх, отже, я, „брат атомової бомби“ мав на неї якесь право... Я теж до цього рук приклав, хоч моїх заслуг ніхто не бачив і не знав. Отже, швидше, поки пані Ферані могла б повернутись додому, я вночі прокрався до будинку професора і забрав усі папери, які міг знайти в його бюрі. Останні формули і обрахування, що він робив разом зі мною, лежали просто зверху на письмовім столі. Тоді попрощався з мамою, але не казав, що їду так далеко і — може — назавжди — і через партійних колег досить гладенько прослизнувся до ССРСР.

Ненсі похмуро вислуховувала цю сповідь. Думки її були біля Романа, серце шеміло від морального, а ноги від фізичного болю.

— Вам ще не набридло слухати? — запитав Геррі, закурюючи чергову сигарету. — А як, до речі, моя англійська мова? Чи ще добра?

— З советським акцентом, — буркнула Ненсі.
— Дякую. Але слухайте далі.

* * *

Попечені ноги боліли все гостріше. Найгірше було, що обпалилися також і п'яти, хоч Ненсі їх начебто не виставляла. Без перебільшення, дівчина почувала себе так, ніби ходила по гострих лезах. Шосейна дорога була дуже нерівна, каміння повкладане горбато, часом навіть гостряками догори — чи хто їх так навмисне клав, пройнятий жагою сліпої помсти за каторжну працю?! Ненсі мовчала, поки могла, нарешті, згадала, що тітка їй напхала повну торбу перекуски, і попросила дозволу поїсти. Звернули вбік і посідали в молодім соснячку. Ненсі запросила до їжі Геррі.

— Смакує, як на пікніку, у нас, в Америці! — захоплено зауважив Геррі.

— У кого це „у нас“? — насмішкувато запитала Ненсі. Вона тепер ані трохи не боялась Геррі. Звичайно, вона була в його руках, і він міг би їй добре зашкодити або навіть і погубити. Але вона серцем і розумом відчувала, що Геррі божевільно тужить за батьківщиною і все на світі відав би, щоб вернутися, або хоч глянути на неї. Силою обставин, Ненсі стала для нього на короткий час втіленням тієї прекрасної Америки, і це дало їй необмежену владу над цим дивним, нещасним і жалюгідним чоловіком.

— Та селяни на Україні зовсім добре живуть! Що там ті буржуазні націоналісти, до яких, мабуть, і ви належите, вигадують!

Ненсі навіть не відповіла. Що-що, а розуму Геррі не бракувало, і він краще від Ненсі знав, як люди тут живуть, бо саме йому раз-у-раз доводилось грати ту чи іншу роллю в інсценізації „заможного життя“ на показ туристам.

Підкріпилися і рушили далі. Геррі боявся, щоб його помічники не кинулись його шукати та не погнались машиною навздогін. Треба було пробратися до Фастова тією дорогою, куди звичайно ніколи не їздять авта, взяти там авто секретаря парткому, що

саме виїхав на курорт, і швидше гнати на Київ. З Фастова Геррі мав задзвонити до села і дати відповідні розпорядження своїм агентам.

— Тепер і сигарету закурити можна, — ладібно промуркотів Геррі. — Ніч тепла, вечерея добра, дівчина — як морозиво, солодка і холодна... До речі, як би так, щоб дістати від вас хоч одного солодкого поцілунка?

„Починається!“ — подумала Ненсі. — „Всі чоловіки однакові, розумні й дурні, вродливі і бридкі, велетні і пігмеї...“ А вголос відповіла: — Що за дурощі! Навіть і не думайте! Я студіювала джуджітсу і вмю боронитися.

— Я теж студіював, мені це треба для мого теперішнього фаху, але не в тім справа. Я тільки пожартував, хоч, звичайно, якби ви хоч на жарт згодились, я би згодився на серйозне... Але ми силою кохання не беремо, у нас свобода! Але справді, Ненсі, я такий щасливий, що з вами побачився! Боже мій, за стільки років — перша справжня, гарна, як троянда, американська дівчина! Досі бачив тільки всяких гапок та американських туристок, здебільшого всіляких старих дів або підтоптаних бабусь, або несамовитих „бітнічок“... Дякую вам за приємність!

— Нема чого, бо без взаємності, — буркнула Ненсі, але вже без злоти. Геррі почав „сповідатися“ далі:

— Коли я приїхав до Москви, на пероні гриміла музика, майоріли квіти, великий натовп людей махав руками... „Кого ж це тут так зустрічають“ — подумав я. — „Певно, якогось героя Советського Союзу...“ — Виявилось, що зустрічають мене. Мене на руках знесли з поїзду на перон, стали підкидати вгору, щось говорити, тиснути мені руки... Потім якийсь керівник узяв мене до своєї машини і відвіз до гарного готелю. На ранок мене запросили до урядового прийняття і попросили принести з собою привезені документи. Мені дуже дякували за величезну послугу для справи світової революції, але ніхто паперів не розгорнув. Навпаки, на них зараз же наклали величезну сугучову печатку і поклали в спеціальний шкіряний конверт. Певно, передавали до найвищої інстанції і одразу ж при свідках забезпечували собі доказ непричетності до державної таємниці.

Два місяці жив я, як король. Їздив по театрах, прийняттях, був на радіо-програмі, на телевізорі, навіть співав (як ворона в дощ!) на концертах, кав'яр і шампанське було в моїм щоденнім меню, і я дивувався, що в цій соціалістичній державі люди живуть тими ж інтересами, що й так звані „капіталісти“. А потім, без усякого попередження, мене облили льодовою водою: одного ранку, коли я ще солодко спочивав після вчорашнього балю, мене розбудив увічливий, але суворий військовий аташе і сказав, що я мушу негайно їхати на побачення з головним шефом. Ледве встиг я поголитися, а поїсти і не встиг. Головний начальник, людина з м'яким голосом і пронизливими сталевими очима, зміряв мене з голови до ніг і сказав, що відпустка моя скінчилася, і час братися за роботу.

Централа одержала

від 18. травня до 17. червня 1963:

РІЧНА ВКЛАДКА і ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:		
Від. 17 Маямі	20.00	5.00
„ 19 Амстердам	20.00	—
„ 22 Шикаго	20.00	10.00
„ 31 Дітройт	20.00	10.00
„ 42 Філадельфія	20.00	10.00
„ 48 Філадельфія	20.00	10.00
„ 55 Лос Анджелес	20.00	5.00
„ 61 Випани	20.00	5.00
„ 62 Сан Франціско	20.00	2.50
„ 66 Нью Гейвен	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ і ВКЛАДКИ ДО СФУЖО:		
Від. 17 Маямі	60.00	6.00
„ 22 Шикаго	156.00	15.60
„ 27 Питтсбург	42.00	4.20
„ 42 Філадельфія	75.00	7.50
„ 48 Філадельфія	78.00	7.80
„ 55 Лос Анджелес	42.75	4.55
„ 61 Випани		2.35
„ 62 Сан Франціско	27.00	

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ і КОНВЕНЦІЙНИЙ:		
Від. 17 Маямі	10.00	5.00
„ 22 Шикаго	10.00	5.00
„ 42 Філадельфія	10.00	5.00
„ 48 Філадельфія	10.00	5.00
„ 55 Лос Анджелес	10.00	5.00
„ 61 Випани	10.00	5.00
„ 66 Нью Гейвен	10.00	5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:		
Окр. Рада СВА, Дітройт		5.00
Від. 1 Нью Йорк		20.00
„ 26 Дітройт		15.00
„ 28 Ньюарк		10.00
„ 48 Філадельфія		3.00
„ 63 Дітройт		15.00
Олена Котович, Філадельфія		10.00
Софія Горобець, Брандфорд		£ 1½
Д-р Іванна Ратич, Едісон		5.00
Галина Синенька, Шикаго		3.78
Мирослава Савчак, Бронкс		2.00

По 1 дол. зложили: пп. С. Нікітук, Філадельфія, О. Макар, Дітройт, М. Баб'як, Торонто, С. Бульчак, Торонто, І. Скопляк, Клівленд.

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:		
Від. 25 Потакет		5.00
„ 35 Озон Парк		10.00
„ 38 Ленсінг		15.00
„ 47 Рочестер		34.50
„ 63 Дітройт		22.00
„ 71 Джерзі Сіті		10.00
Ірина й Юліан Нанасси, Квінс		25.00
Анна Тимків, Філадельфія		5.00
Марта Ковч, Клівленд		3.00

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 20 Філадельфія	20.00
„ 42 Філадельфія	10.00
„ 43 Філадельфія	50.00
„ Сиракузи	10.00
„ 72 Нью Йорк	25.00

НА ДІМ СВА:

Від. 25 Потакет	5.00
Леонтинна Галяженко, Дітройт	10.00
Н. Ренчан-Адамо, Потакет	5.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД:

А. і В. Вокер, Дітройт	6.00
ВИХОВНИЙ ФОНД ІМ. Г. РАКОЧОЇ:	
М. Менцінська, Перт	7.95

ВКЛАДКА ДО УККА:

Окр. Рада СВА, Філадельфія	10.00
Від. 48 Філадельфія	10.00

НА ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКА:

Від. 30 Клівленд	25.00
------------------	-------

З подякою,

А. Кульчицька фін. секр.
Анна Сивуляк, кас.

БРИДЖПОРТ, КОНН.

(Докінчення зі стор. 30)

зібраних майже всі наші Союзняки та запрошені гості в залі Народного Дому, щоб пригадати собі, а також показати і навчити нашу молодь, як то було колись у нас на Андрія вдома. Для кращого зрозуміння, на самому початку пані Шиманська розповіла присутнім про початки святкування Андрія в нашому народі в давнині і тепер. Присутні з зацікавленням вислухали розповіді, головню молодь; для них було цікаве, бо незнайоме, тому гляділи на себе і на нас питаючим поглядом „що то буде“?

Підготовкою до ворожіння зайнялася п-ні Жеребецька, імпредова референтка нашого Відділу. Вона подбала про все, що потрібне до ворожби і зараз по розповіді п-ні голови розложилися зі своїм „Андрійським крамом“. До участі попросила всіх дівчаток, і з ними ворожила, при чому кожна ворожбу пояснювала. З початку трохи несміло включалися дівчата, але згодом припало їм до вподоби і розбавлені, з усміхом на лицах, зворохобили хлопців, що придивлялися дії ворожби збоку, до ворожби. Рахували коли в плоті „вдовиця, молодиця“ — хлопці, а дівчата „вдовець, молодець“. Відгадували, що під тареллями на столі лежало: перстень означав заміжжя, хрест монастир, квітка — довге діву-

вання. Ставили черевки один за другим і котрий вийшов перший поза поріг — та перша вийде заміж. Навіть прийшов у гості песик, їсти напечені балабушки, відгадуючи долю дівчини.

На такій веселій ворожбі пройшов приємно час усім присутнім. Панувала родинна атмосфера, бавилися молоді, а ми з ними. Закінчуючи закускою в буфеті, приладженою членками Відділу, всі розійшлися додів, задоволені.

Олександра Шуст, прес. референтка

ДЕНВЕР, КОЛО.

З Основних Сходин 75 Відділу СВА

Дня 31. березня 1963 р. зійшлося численно (бо аж 33, не враховуючи чоловіків і представників організації) жіноцтво, щоб привітати голову СВА п-ні Олену Лотоцьку в Денвері.

П-ні С. Левченко відкрила сходини, вітаючи Шановну Гостю. Від УККА привітав її мгр. Іван Венжівський, від Укр. Спортивного Т-ва п-ні Ірина Прокоп, від Пласту мгр. Любомир Колтунюк.

На прохання п-ні Левченко поінформувати про свою діяльність і успіхи СВА, Шановна Гостя розказала про генезу СВА на тлі світового жіночого руху та про завдання й діяльність СВА. Присутні з великим зацікавленням вислухали цієї доповіді (для деякого ці речі були маловідомі).

По оживленій дискусії приступлено до голосування і вибрано Управу Відділу в складі: п-ні Стефанія Левченко, голова; п-ні Анна Олексієнко, заст. голови; п-ні Люба Смаль, секретарка; п-ні Лідія Кузьмич, касієрка. Референтками стали: п-ні Марія Венжівська — організаційна, п-ні О. Маренін — імпредова, п-ні Леся Беймук — суспільна опіка, п-ні Марія Фіглюс — культ. освітня, п-ні Марія Горчаківська — мистецтва, п-ні Н. Маколюндра — виховна, п-ні Софія Костюк — господарська, п-ні Дора Колтунюк — пресова.

До Контрольної Комісії ввійшли: пп. Софія Карабай, Марія Биковська й Ірина Прокоп.

Сходини закінчились спільною знімкою і гутіркою при чаю.

*

Дня 1. червня новозаснований 75-ий Відділ СВА у Денвері дав першу імпреду „Хрестини“, що увінчалася великим моральним і матеріальним успіхом.

Пресова референтка

**ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ
ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ СВА?**

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to: "OUR LIFE Magazine"
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Замовляйте в Централі США:

Проліски	\$0.50	Забавки Мартусі	1.00
Золота Бджілка	0.50	В чужім пір'ї	0.50
Осіньне Листя	0.50	Spirit of Flame	\$3.50
Золоте Павутиння	0.50	Woman of Ukraine	1.00
Веселий Струмок	0.50	Рівноапостольна свята Ольга	1.00
Срібна Зірка	0.50	На громадський шлях	1.00
Сніжинки	0.50	Визначні жінки України	0.40
Соняшний Промінь	0.50	Городина й овочі	0.60
Снігова Баба	0.50	Творчий шлях Л. Українки	1.00
Щебетали пташечки	0.50		
Для Малят	0.60		
Ой, хто там?	0.80		

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ США

OurLife

4936 N. 13TH ST.

PHILADELPHIA 41, PA.

Із листів до Адміністрації

Наравду забракло мені

Зразу думала я, що як звичайно під час ваканій лучите два числа і тому не одержала їх. Але це видалось мені задовго і тому пишу, бо на правду забракло мені Вашого журналу, як вістуна з іншого світу, як цієї буденщини, в якій тут живу.

О. Колодій, Ньюберри

Формує національний світогляд

Журнал „Наше Життя“ до деякої міри формує національний світогляд української жінки та її національну думку. А це має велике значення для української спільноти в цей час нашого змагу у визвольній боротьбі нашої Батьківщини.

Анна Васюк, Каракас

Моральна підтримка

Щиро дякую за зрозуміння, яке вивила адміністрація, чекаючи передплати, бо з Венесуелі не все можемо вислати їй на час. Ваш журнал був і є мені моральною підтримкою.

Люба Лазаренко, Каракас

Ради 5-річного сина

Пробачте, що передплата за журнал є спізнена. Хоч як мені тяжко вислати

її, але такого журналу не можу собі відмовити, а також ради 5-річного сина, що чекає сторінки „Нашим малятам“.

В. Ф.

Навіть чужинки цікавляться

Наш Гурток ОУЖ у Глостері, Англія, з нетерпелістю очікує кожного числа Вашого цінного журналу. Бо на правду він цікавить не тільки українців, але й чужинців, що прочитують дописи в англ. мові та шукають за приписами.

Катерина Фінів

Одионка розрада

Для мене журнал є цілою розрадою. По втраті чоловіка я попала у невільничу недугу і мущу більше лежати, ніж ходити. Тому я так нетерпеливо очікую появи кожного числа.

Марія Левицька, Лос Анджелес

Ворота до храму краси

А все, коли беру до рук „Наше Життя“, мені здається, що відчиняю ворота до храму краси.

Ольга Ворох, Торонто

Тішуся покращанням

Дуже люблю Ваш журнал і тішуся кожним його покращанням. Подоба-

КРЕМИ

ЄВГЕНІЇ ЯНКІВСЬКОЇ:

Крем Еліксир проти зморшок \$3.50

Підклад під пудер Еліксир
(молочко) \$1.95

Крім вітамінний \$1.85

На порто й обезпечення додати
по 20 ц. від штуки.

Представництво в ЗДА:

BAZAAR

823 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

КАНЦЕЛЯРІЯ США

Поручає

п'еску Марійки Підгір'янки

В ЧУЖІМ ПІР'І

для дитячих вистав

Комплет (11 примірників для всієї роль) коштує 5.50 дол., разом із пересилкою.

УВАГА!

УВАГА!

Український Жіночий Союз у Відні (УЖС) має на продаж

КРОСНА

Всіх охочих набути цей ткацький варстат просимо звертатися просто до голови УЖС у Відні, п-ні Анни Жук,

Anna Zuk, Wien III, Josefstädterstr. 79/II, Austria.

ється мені і вигляд і зміст його. Цікавлюся вишивками і кожен Ваш новий взір є ще більшою заохотою для мене плекати наше народне мистецтво.

Марія Рудницька, Вінніпер